

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVIII - N. 1 - 2 - 3

Gener - Febrer - Març 2011

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure	
Cartes pastorals	5
Ordenació de preveres	
Homilia de Mons. Píris.....	21
Decret	
Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics.....	25
Confirmacions	
Primer trimestre	26

Vicaria General:

Facultat de Teologia de Catalunya	
Nomenament de Mn. Ramon Prat	27

Secretaria General:

Nomenaments	28
Necrològica	
Mn. Ramon Sanmartí Farré.....	29

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 197	31
---------------------------------------	----

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

XLIV Jornada Mundial de la Pau.....	35
Quaresma 2011.....	46

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Primer Trimestre 2011	51
-----------------------------	----

Ajudant a viure

Solidaritat i/o fraternitat

2 de gener de 2011

Joan Pau II precisava que la solidaritat: “no és un sentiment de vaga compassió o tendresa superficial pels mals de tantes persones, properes o llunyanes. Al contrari, és la determinació ferma i perseverant de comprometre’s pel bé comú, pel bé de tots i cadascú perquè tots som vertaderament responsables de tots” (*Sollicitudo rei socialis*, 38).

Ser “solidaris” és exigència de la condició social de la persona i de la necessària interdependència que hi ha al món actual en tots els aspectes: econòmic, cultural, polític i religiós. Però, a més, els cristians tenim Jesús com a referent suprem i la solidaritat és la seva llei: “Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist” (Gal 6,2). I aquesta és una tasca que cal considerar sempre relacionada amb la missió de l'Església, cridada a ser signe i sagrament de comunió enmig del món (LG 1), en continuïtat amb “l’encarnació” del Fill de Déu (inculturació?) que és el camí cristià de salvació.

Molts membres de les nostres Parròquies i Comunitats, i molts voluntaris i responsables de la Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social podrien donar fe que a Lleida hi ha moltes persones extremadament “solidàries”. Jo també puc donar-ne fe i em felicito i alabo al meu poble per aquest testimoni de preocupació real i efectiva en favor del desenvolupament, de la justícia social i del bé comú. Podríem dir que, a casa nostra, hi ha signes evidents de l'acció de Déu i una bona resposta humana enfront a l'individualisme competitiu o altres actituds que s'hi puguin inspirar.

Però, per als seguidors de Jesús, a la llum de l'Evangeli que supera barreres i fronteres de tot tipus, cal afegir, també, que ser solidaris suposa “reconèixer” els altres d'una manera ben concreta: es tracta de saber-nos responsables “dels altres” davant el Pare comú, la filiació del qual ens constitueix germans i germanes.

Amb aquest mateix plantejament, el Concili Vaticà II suggereix al Document per als Laics (AA 14): “convertiu el sentit de solidaritat en sincer i veritable afecte de fraternitat”. Som “criatures i imatge del Déu Trinitat”, del Déu-comunió. I les societats humanes: la família, el municipi, la comunitat política, la comunitat de nacions, la comunitat humana global...

poden trobar aquí el fonament i el prototipus de la seva interdependència i solidaritat, promovent relacions “fraternals”.

Per tal de construir una societat més humana, és evident que si la solidaritat arriba a tocar el cor de les persones guanyarà en radicalitat i en “comunió”, i podrà afectar tots els nivells estructurals i tot el sistema de relacions en l’anomenada Civilització de l’Amor (1Cor 15, 28).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe, **feliç, solidari i fraternal any 2011!!!**

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Fidels a la missió rebuda

9 de gener de 2011

Quan parlem d’iniciació cristiana i d’accions evangelitzadores cal tenir en compte que el Senyor ens ha demanat, als seus seguidors, constituir com Església una mediació transparent, humil i de servei com la que Ell protagonitzà.

Hauríem de presentar l’Evangeli com allò que és, “Bona Notícia” per a totes les parcel·les de la vida humana (sense dissociar fe-vida): perquè afecta a la persona i a la societat, als problemes concrets, a la consciència personal i col·lectiva de la gent, a les seves activitats com a ciutadans, als criteris de judici, als valors, als centres d’interès, a les línies de pensament, a les fonts que els inspiren i als models de vida que es presenten en contrast amb el Regne de Déu; com especificava Pau VI (EN 18 y 19).

La iniciació cristiana vol motivar a les persones buscant provocar un moviment cap a la fe. No es tracta, en principi, d’exposar sistemàticament la doctrina sinó d’ajudar a descobrir el sentit de la vida a la llum del Déu que se’ns ha revelat en Jesucrist.

I hem d’oferir la Bona Notícia de Jesús a tots sense fronteres (EN 18 y 19) i a totes les dimensions de la vida humana: economia, política, cultura, mobilitat... Tard o d’hora, la gent es pregunta sobre el sentit de la vida i nosaltres tenim resposta: “en l’evangeli es revela la justícia salvadora de Déu...” (Rom 1,17).

I, més enllà de mètodes i estructures sempre necessàries, intentem donar preferència al testimoni de vida essent-ne signes autèntics d’allò que proclamem, amb contactes personals i fraternals que evitin tot tipus de

voluntat (o aparença) de domini o superioritat, i amb maneres de viure que manifestin un veritable concepte de servei.

Ja el Concili Provincial Tarraconense, fa més de quinze anys, ens instava a tots els membres de les nostres Esglésies a ser subjectes de l'acció evangelitzadora i notícia del Crist amb la paraula i el testimoni d'amor fraterno: "mitjançant la predicació ordinària i extraordinària, les celebracions litúrgiques, la presència en els mitjans de comunicació social, l'acció comunicativa de laics competents i el testimoniatge de la caritat que intenta donar resposta a les necessitats de la gent, il·luminant amb la fe i amb l'esperança les grans qüestions de l'existència, a les quals sols l'amor de Crist pot donar sentit ple".

I ens demanava a tots els seguidors de Jesús de prendre consciència del món nou que vivim i que ens interroga de moltes maneres i en el que hem d'anunciar Jesucrist salvador amb gestos i llenguatges capaços de comunicar la tendresa i l'amor de Déu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Comunió fraterna i escolta constant

16 de gener de 2011

La primera Església de Jerusalem neix i creix d'aquesta manera: Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure la comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a la pregària (Fets 2,42-47). Un ensenyament consistent en donar testimoni de la vida, l'ensenyament, la mort i la resurrecció del Senyor Jesús, allò que sant Pau anomena "l'Evangeli", la Paraula de Déu que ens aplega i ens uneix. Però cal destacar que no era solament l'ensenyament dels apòstols allò que unia l'Església primitiva, ans la seva assiduïtat a aquest ensenyament.

L'octavari de pregària en favor de la unitat dels cristians ens fa tenir present, una vegada més, que el concili Vaticà II va definir la promoció d'aquesta unitat com un dels seus principals objectius (cf. *Unitatis redintegratio*, 1) i com un impuls de l'Esperit Sant; que el Papa Joan Pau II declarava que la recerca ecumènica és un camí irreversible (cf. *Ut unum sint*, 3); i que Benet XVI inicià el seu pontificat assumint com a compromís primari treballar a fons per tal de restablir la unitat plena i visible de tots els seguidors de Jesucrist, ben conscient que, per a això, no basten les manifestacions de

bons sentiments: calen gestos concrets que entrin en els cors i moguin les consciències impulsant la nostra conversió interior, que és el pressupost de tot progrés en el camí de l'ecumenisme (cf. *Homilia*, 20/04/2005).

L'ecumenisme no és una elecció opcional, sinó un deure sagrat. Sabem que va fent-se camí amb intercanvis i diàlegs teològics, però només serà fecund si té el suport del que anomenem l'ecumenisme de l'oració, de la conversió del cor i de la santificació personal. Aquest ecumenisme espiritual és l'ànima del moviment ecumènic (cf. *Unitatis redintegratio*, 8; *Ut unum sint*, 21-27) i a nosaltres ens toca promoure'l. Sense una verda-dera espiritualitat de comunió, que deixa espai a l'altre sense renunciar a la pròpia identitat, totes les nostres iniciatives i esforços poden convertir-se en un activisme buit.

Com us he dit en un altra ocasió (Cf. “Entre tots i per al bé de tothom”, 02/10/2009), després de més de 40 anys de la conclusió del Concili Vaticà II i també més de 15 del nostre Concili Provincial Tarraconense, encara l'espiritualitat dominant, en molts, segueix essent massa individualista, de petit grup o privada (“meva”)... tot i que també hi ha un punt de llum que hem de valorar: augmenta l'acceptació de l'Evangeli i la Bíblia com a referència fonamental comuna i l'experiència del diàleg com a base comunitària.

Si volem viure l'Espiritualitat de comunió, hem d'esforçar-nos en “sentir el germà com algú que ens pertany; de veure abans que res tot allò que hi ha de positiu en l'altre, per a acollir-lo com un do per a mi”; de “saber donar espai al germà” (cf. Joan Pau II, NMI 43). Únicament amb aquesta espiritualitat podrem contribuir a integrar les diversitats.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

¿Societat “sostenible” o “responsable”?

23 de gener de 2011

Mans Unides saludava fa poques setmanes l'acord multinacional de Cancún sobre la necessitat d'evitar un augment de la temperatura de la superfície de la terra, i també l'assumpció en el marc de Nacions Unides de la voluntat dels països desenvolupats d'aconseguir una disminució notable d'emissions per al 2020. Són bones notícies i compromisos esperançadors, tot i que seran insuficients i caldria un control de la procedència dels fons i de com podran accedir-hi els països més vulnerables.

Tot això m'ha fet recordar una reflexió en la que vaig tenir ocasió de participar sobre temes relacionats amb el sentit cristià del treball i l'economia sostenible, i amb alguns problemes referents a la difícil relació entre medi ambient, treball i salut. Són temes potser poc freqüents en la nostra predicació i, en general, en el llenguatge eclesial, però en els que l'Església també té una paraula a dir llegint les realitats humanes a la llum de la Fe.

Perquè, ¿no sembla bastant contradictori tanta declaració a favor de la sostenibilitat econòmica i social, quan va de la mà d'una evident i injusta distribució dels recursos, de la falta d'aigua potable, de l'erosió i pobresa provocada en països poc desenvolupats, etc., situacions en les que estan implicats molts d'aquests mateixos països industrialitzats que signen aquests convenis?

La solidaritat en la lluita contra la pobresa i la promoció de la justícia en relació amb els països més pobres i les generacions futures, requereix un canvi profund de valors de referència, econòmics i culturals, una visió de l'ésser humà més integral i també una relació respectuosa amb la natura. Clarament ens cal a tots una altra concepció de creixement i desenvolupament, amb més austeritat i millores qualitatives en favor de les persones i no tan sols ni preferentment quantitatives. Hem de demanar i promoure compromisos que palesen una efectiva solidaritat entre països i pobles, que portin clarament a millorar l'accés al treball i a l'educació, a la formació professional, a la salut, i penso que també a d'altres activitats culturals aparentment menys productives però molt humanitzadores, perquè només sobre la base d'un ampli compromís a favor d'activitats espirituals i socials (sense oblidar la dimensió transcendent de la persona) pot funcionar adequadament la reconstrucció responsable de situacions i relacions i l'alegria de viure.

Els membres de la comunitat eclesial tenim també la nostra responsabilitat i hem de contribuir-hi amb creativitat a promoure estils de vida i relació que puguin ajudar a créixer en capacitat de compartir, de gaudir i contemplar la creació i de consumir menys recursos naturals, de relacionar-se i convida en comunió i en família, de trobar temps per a la cultura, per a l'oci, per al voluntariat..., per a Déu. I ho hem de fer mitjançant accions exemplars amb el propi testimoni per tal de ser creïbles. Això és desenvolupament sostenible i responsable.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Iniciació cristiana en una nova època

30 de gener de 2011

En la transmissió de la fe, a més de la fidelitat als continguts, hem de tenir en compte també la realitat dels destinataris (GS 4.11.44), i més quan tots som conscients que estem deixant enrere una època que acostumem a descriure amb certa facilitat, però no tenim molt clar cap a on estem anant i el futur queda envoltat en una certa obscuritat... Ens consta –com hem compartit ja altres vegades– que ser cristià és avui una experiència particularment complexa: els criteris dominants no tenen molt en compte l'evangeli i, fins i tot la família, l'escola i altres ambients de socialització –bressols i itineraris tradicionals de fe– han esdevingut cada vegada més fràgils. Gràcies a Déu, no quedem insensibles veient que al nostre voltant hi ha ja massa gent vacil·lant que viu entre la inèrcia i el conformisme, quan nosaltres el que volem és oferir “esperança” als nostres conciutadans.

He llegit que “els enviats han de mirar a qui els envia”... Nosaltres hem de mirar més Jesucrist Ressuscitat i fer-lo experimentar present amb el nostre anunci i les nostres obres, perquè Ell no pertany al passat sinó al present d'una comunitat oberta a un futur definitiu, i hem d'anunciar-lo sense cap pausa perquè sabem que en Ell hi ha el camí, la veritat i la vida. Com deia J. H. Newman: «el cristianisme és una realitat vivent que mai no envellirà. Alguns parlen d'ell com si fos un fet de la història, que només indirectament pesa sobre la vida d'avui. No puc permetre que se'l relegui a la història. Certament enfonsa les seves arrels en un gloriós passat; però la seva força és força present. No és un esquàlid tema d'investigacions arqueològiques; per localitzar-los no ens hem de dirigir a documents semiapagats i a esdeveniments morts, sinó a la nostra fe, viva en els seus temes sempre vius; a un do que és sempre fruitós.”

Coneixem l'encàrrec de Jesús: “Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat” (Mt. 28,19). I l'Església universal, la diocesana, la parròquia, la família cristiana han de complir aquest encàrrec atansant-se a l'home concret amb les seves circumstàncies oportunes o inoportunes i oferir-li la bona notícia de Jesús invitant-lo a incorporar-se i viure en la comunitat de batejats. El punt d'arribada de la iniciació cristiana és el descobriment existencial del Déu de Jesús i la progressiva inserció plena i activa en la seva comunitat eclesial.

Recordin els membres de l'Església de Lleida que estan cridats a treballar a fons en aquests mesos de manera especial el primer apartat de la Carta Pastoral sobre “La Iniciació cristiana”: criteris teològics, espirituals i pastorals de la Iniciació Cristiana en un temps d'increença, confrontant-ho amb la

pràctica pastoral de la seva realitat comunitària (parròquia/arxiprestat, delegació, comunitat, institució), per tal d'elaborar les millores que cal introduir i concretar-ne la formació dels agents de pastoral per a la tasca a fer.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El banc de prova de la malaltia

6 de febrer de 2011

El proper dia 11, memòria de la Mare de Déu de Lourdes, l'Església proposa la Jornada Mundial del Malalt i el Papa Benet, en el seu Missatge, ens ofereix una afirmació que cal aprofundir: "el sofriment està sempre ple de misteri, és difícil d'acceptar i de portar", i recorda també com l'apòstol Tomàs, que es resisteix a creure en la passió de Jesús, acaba transformant la seva resposta inicial en una commovedora professió de fe davant les nafres que li mostra el Ressuscitat.

Tenim així una bona oportunitat per a reflexionar sobre el misteri del sofriment i per ajudar a augmentar la sensibilitat de les nostres comunitats i de la societat civil envers els malalts perquè, com escrivia Joan Pau II, "una societat que no aconsegueix acceptar els qui pateixen i no és capaç de contribuir mitjançant la compassió a fer que el patiment sigui compartit i suportat també interiorment, és una societat cruel i inhumana" (Spe salvi, 38).

El patiment és sempre un banc de prova per a tothom. Ho és també per a la nostra fe, com ho va ser per a la fe dels deixebles que no comprenien i s'oposaven a les paraules de Jesús quan parlava de la seva passió i mort. Però ressuscitant, el Senyor ha vençut de soca-rel el sofriment.

En el Missatge esmentat per a la Jornada Mundial del Malalt se'ns recorda quelcom molt important per a tots nosaltres: "Déu es va fer home per a poder patir amb l'home, de manera real, en carn i sang. En cada patiment humà hi ha entrat un que comparteix el sofriment i dóna suport". Per això mateix tots els cristians, quan acollim, procurem comprendre i acompanyar els malalts, estem donant un bon testimoniatge de l'amor de Déu present especialment en les situacions doloroses.

I, pensant en les nostres realitats, alhora que invito a creients i persones de bona voluntat a beneir i donar gràcies a Déu perquè tenim al nostre abast serveis sanitaris de qualitat i a reconèixer i valorar la feina ben feta

dels professionals, vull fer també present la necessària dimensió espiritual i transcendent de cada una de les situacions personals que es viuen en aquest àmbit, sense oblidar els components multiculturals que avui ho fan més complex.

Tant de bo que tots puguem ajudar-nos els uns als altres a realitzar-nos com a persones i fills de Déu, també en les experiències de la fragilitat que necessàriament hem de viure.

Des de la qualitat d'una relació fraterna i gratuïta contribuirem a transformar el món de la malaltia i el dol en aquell ambient fraternal que tots voldríem per a una convivència humana gratificant. Multipliquem presències delicades i respectuoses i gestos de dedicació generosa, i construïm ponts d'amor i de solidaritat perquè ningú no se senti sol sinó proper a Déu i part de la gran família dels seus fills.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Novament interpel·lats

13 de febrer de 2011

Tots sabem que hi ha moltes persones que passen fam en diferents regions de la terra i que els qui ho passen pitjor són els més dèbils, també a casa nostra i no tan sols per l'actual crisi. Com podem reaccionar implicant-nos més i millor? Cal mirar-nos el món i les persones que hi vivim amb aquells ulls amorosos de Déu que hem descobert en Jesús i en el seu lliurament definitiu en la creu.

Parlem d'Església Samaritana i hem de reconèixer que en allò que anomenem acció caritativa i social s'està fent molt i molt bé. No ens falten testimoniatges exemplars i "campanyes" com la de Mans Unides cada mes de febrer. Però amb quins signes evangèlics podem interpel·lar amb més contundència la consciència pròpia i aliena? Quan la vida humana és trepitjada de tantes maneres, i la dels més dèbils de manera tan clamorosa, caldria un posicionament més significatiu i permanent perquè Nadal passa i l'Encarnació queda, com deia fa uns anys una vinyeta del setmanari "Vida Nueva". Pensem-hi: la fe cristiana és Fe encarnada en la realitat complexa (de vegades, ambigua), on volem descobrir, anunciar i celebrar la presència de Déu. Què ens queda en la pràctica d'aquelles múltiples declaracions de bons desigs de fa unes setmanes (Nadal, Any Nou, Reis...)?

Molts de nosaltres recordem encara allò de “Deute extern, ¿deute etern?”. La campanya es va tancar, però els deutes dels pobres no s’han acabat i l’endeutament dels països del Sud aguditza encara més la seva pobresa i subdesenvolupament. I parlo de pobles i països perquè al Concili Vaticà II es va afirmar que el deure de la solidaritat de les persones és també dels pobles: “Els pobles ja desenvolupats tenen l’obligació gravíssima d’ajudar els països en vies de desenvolupament” (GS, 86).

No podem ignorar que la crisi actual que patim ho fa tot més complex, però hem de seguir demostrant que Déu no ha abandonat la nostra història i hem de multiplicar amb creativitat fets que manifestin que la paraula de Jesús continua ressonant amb força i eficàcia: tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vaucollir; anava despallat, i em vaucostir; estava malalt, i em vaucositar; era a la presó, i vinguéreu a veure’m (Mt 25).

I aquí cal tenir en compte també la necessitat de sumar: les nostres organitzacions (i fins i tot les comunitats parroquials) haurien d’orientar els seus serveis als germans pobres més enllà de les pròpies realitats immediates o projectes particulars, afavorint més i més el treball en xarxa: torno a recordar que som branques del mateix tronc eclesial. També Mans Unides és presència pública d’Església i fa present que l’opció de l’Església pels pobres i per la justícia és un element fonamental del missatge evangèlic.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Evangelitzar i transmetre la fe

20 de febrer de 2011

Hem d’insistir en què l’evangelització i la transmissió de la fe són el cor de l’Església, la seva identitat més profunda (EN 14). Una tasca que avui, i particularment en països de vella cristiandat, es manifesta amb una especial complexitat. Hi ha qui ho qualifica com el «cas seriós» de l’Església. No és una de tantes qüestions pastorals, per molt important que sigui, sinó la qüestió central, en un cert sentit única i decisiva, de tot l’obrar de l’Església i del cristià.

Com hem dit tantes vegades, l’evangelització i la transmissió de la fe es troben avui en una situació social i cultural profundament modificada i en gran part inèdita respecte al passat, també en la nostra Església de Lleida,

i per això insistim, demanem i procurem, concentrar atenció i esforços en la Iniciació Cristiana. L'actual societat de la indiferència religiosa i de la increença apareix com un context sovint impermeable a l'Evangeli, «estrany» a ell i fins i tot contrari.

Però als cristians se'ns demana viure el nostre propi temps, amb amor sincer i viu sentit de responsabilitat. És en aquesta precisa situació històrica, social, cultural i eclesial, que som cridats a viure «com a cristians» obeint el manament missioner de Jesús: comunicar l'Evangeli, que allibera i salva, en un món que canvia.

També per a la fe, el nostre és certament un temps de crisi. Però, al mateix temps, és temps ric d'oportunitats, és «temps favorable» (2Cor 6,2). Comprometre's al màxim i amb urgència serà signe d'una gran confiança en Crist, que és el «fonament» que no canvia mai, i ens dóna la seva incontrovertible garantia: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). En un cert sentit, tot es concentra i s'exhaureix en fer una gran confessió de fe com la de Pere: «Tu ets el Crist, el Fill del Déu viu» (Mt 16,16), confessió que continua viva dia rere dia en la història de l'Església.

Sols una fe semblant, una fe viva que «veu» Crist, pot i sent la necessitat de «fer-lo veure» als altres confessant obertament la seva absoluta novetat, amb gratitud, lloança i joia, i alhora amb opcions i accions concretes de la vida quotidiana. Com diu l'apòstol Pau: «He cregut, i per això he parlat» (2Cor 4,13).

Però hi ha més: igual que el Pare ha enviat Jesucrist, també Ell ens ha enviat. La missió de Crist continua en la seva Església, comunitat que ha rebut de Crist l'Evangeli i la fe i ho proclama i la transmet a tot arreu. És comunitat evangelitzada i evangelitzadora.

El Senyor mateix i la situació històrica actual ens demanen assumir d'una manera més decidida el mandat missioner, unint i valorant tots els dons i carismes i superant particularismes. Tots els membres de l'Església, en fidelitat a Jesucrist i oberts a la força creadora de l'Esperit, ens hem de fer necessàriament la pregunta: en les variades condicions actuals, com podem i hem de desplegar la nostra missió evangelitzadora?

Ajuntem-nos per a trobar respostes.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Nous preveres

27 de febrer de 2011

Cada cristià és cridat a ser testimoni de l'Evangeli pel Baptisme i la Confirmació, però Déu en crida alguns, amb vocació especial, a un lliurament total de si mateix. Ho podrem comprovar el proper dia 6 de març en l'Ordenació de nous preveres a la nostra Catedral, i us invito a tots a celebrar-ho i agrair-ho.

En rebre el sagrament de l'Orde se'ls capacita per a actuar vàlidament en nom de Jesucrist. El prevere “està cridat a reviure l'amor de Crist Espòs envers l'Església esposa” i, per això a “ser capaç d'estimar als altres amb un cor nou, gran i pur, amb autèntica renúncia de si mateix amb donació total, contínua i fidel” (“Pastores dabó vobis” n. 22).

En l'Evangeli (Mc 3,13) llegim que Jesús començà a cridar deixebles perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar... (caminant amb Ell, escoltant la seva Paraula, essent dòcils al seu Esperit per a edificar el Regne de Déu). I ho fa buscant una experiència de recés després d'una jornada d'intensa activitat.

L'evangelista fa una puntualització important: “va cridar els qui va voler”. És com dir que els ministeris en l'Església tenen el seu fonament en una iniciativa del Senyor. Ningú no pot reclamar aquest dret ni és tampoc resultat només d'una decisió personal, ni tan sols tampoc d'una comunitat cristiana concreta. Som elegits per Ell, i hi ha una voluntat de Déu sobre els candidats amb la qual s'hauran d'unificar.

Jesús demanà també als seus primers col·laboradors seguir-lo de prop i lliures de llaços afectius i d'interessos, acontentant-se únicament amb allò necessari, essent generosos en el servei. Això exigeix una vigilància crítica davant formes de vida que poden distraure de l'únic necessari, o sigui, del servei incondicional a Déu i als germans i d'una entrega personal que posi de manifest un amor oblatiu, desinteressat i universal, reproduint l'amor de Jesús en la seva relació gratuïta i no possessiva amb les persones i les coses.

Agraïm al Bon Déu aquest do tan preciós per a l'Església i per al món i preguem perquè els nous preveres, i tots els pastors de l'Església, s'assemblin cada cop més al Crist que va venir a servir i no a ser servit. Que siguin un signe personal de Jesús que essent ric es va fer pobre per nosaltres, que es va fer obedient fins a la mort, que va rentar els peus als deixebles, realitzant fidelment la profecia del Servent de Yahvé del llibre d'Isaïes.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Quaresma, camí de purificació

6 de març de 2011

El proper dimecres, amb la imposició de la cendra, començarem el camí quaresmal preparant-nos per a rebre amb més abundància els fruits de la Pasqua del Senyor, una vida nova que ja se'ns va transmetre en rebre el Baptisme, un do gratuït que ens cal revifar aprofitant els elements baptismals propis de la litúrgia quaresmal, com ens demanava el Concili Vaticà II (SC 109). Des de sempre, l'Església ha associat la Vigília Pasqual a la celebració del Baptisme.

Els textos evangèlics d'aquests cinc diumenges propers són molt adients per a guiar-nos a una trobada particularment intensa amb el Senyor, fent-nos recórrer les etapes del camí de la iniciació cristiana: la necessitat i capacitat de rebutjar tot allò que s'oposi al voler de Déu (temptacions a vèncer, com Jesús); l'experiència d'interioritat i/o recés, que ens possibiliti aprofundir en l'experiència de Déu; el redescobriment de l'aigua viva de l'Esperit, incompatible amb les cisternes esquerdades a les que, de vegades, anem a beure; l'augment de la llum interior que farà la nostra fe cada dia més sòlida per no caminar a les fosques; la convicció esperançada en la vida eterna en tornar a escoltar de Jesús "Jo sóc la resurrecció i la vida... Ho creus això?" (Jo 11,25-26).

Com podem plantejar-nos el camí quaresmal? Per començar, una manera ben concreta podria ser la que assenyala el mateix Jesús: "sigueu misericordiosos com el vostre Pare celestial és misericordiós" (Lc 6,36). "Cal que l'Església del nostre temps adquireixi consciència més fonda i concreta de la necessitat de donar testimoni de la misericòrdia de Déu en tota la seva missió" (Joan Pau II, Dives 'in' Misericòrdia, 12).

Això vol dir que allò que anomenem obres de misericòrdia no són quelcom accessori o facultatiu, sinó que s'han de traduir en servei actiu: "Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i així complireu la llei de Crist" (Gal 6,2). Vol dir igualment que les obres de misericòrdia són expressió concreta de la caritat i per això no poden quedar a nivell emotiu: "Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu? Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat" (1Jo 3, 17-18). Fins i tot, la carta de Sant Jaume ens demana vigilar les possibles caricatures (cfr. 2,15ss). Perquè la misericòrdia és aquell amor que impulsa a actuar davant la indigència del proïsme.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Vocacions sacerdotals i seminari

13 de març de 2011

Acabem de viure fa uns dies i amb molt de goig la celebració sacramental en la qual dos membres de la nostra Església de Lleida han rebut el Sacerdoci Ministerial, després dels corresponents anys de formació al Seminari. És un motiu més per promoure amb il·lusió i multiplicar les crides vocacionals al presbiterat entre nosaltres.

És cert que tots els batejats participem de l'únic sacerdoci de Jesús i hem rebut la mateixa crida al seu seguiment amb radicalitat. Això ens motiva a pregar amb molta confiança i insistència perquè es mantingui viva la flama vocacional a tots els nivells. Però el sacerdoci ministerial suposa la crida a una especial consagració que els qui l'hem rebuda vivim amb molt d'agraïment. No perquè siguem millors que els altres o tinguem cap mèrit particular: és pura gràcia i ningú no en té cap dret. És un do de Déu que engega un diàleg amb nosaltres i que demana una resposta.

Per a facilitar aquesta resposta als qui poden sentir-ne la crida, cal ajudar-los a tenir una experiència de trobada real i profunda amb Jesús, únic fonament de la vida i de l'esperança d'aquells que vulguin omplir de sentit llur existència. Aquesta és una de les funcions del Seminari, àmbit de formació, convivència, discerniment i maduració vocacional.

Com cada any, al voltant de la festa de sant Josep, celebrem **el dia del Seminari**, una ocasió per fer-nos propera la realitat d'aquest centre educatiu, per a pregar per les vocacions al sacerdoci ministerial i per esperonar també la nostra solidaritat amb les despeses que suposa el seu manteniment (els estudis i residència a l'Interdiocesa a Barcelona, més desplaçaments i convivència a Lleida cada cap de setmana suposa al voltant dels 10.000 euros curs). Tant de bo tots sentíssim nostra la realitat del Seminari.

Tornem-ho a dir i pensem-hi: el prevere és un do de Déu per al món. Ho diu el lema de la campanya pro-seminari d'aquest any, però no hauria d'ésser només un lema perquè tants de nosaltres en podem donar testimoniatge. Som ben conscients del bé que tantes persones han rebut i encara reben, rebem, dels nostres preveres i de la necessitat que tenim de la seva vida santa i del seu lliurament constant en favor del poble que se'ls hi encomana.

Us demano que preguem molt per aquesta intenció i que no tinguem por de parlar al nostre voltant d'aquesta opció de vida. El Senyor segueix cridant.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Cinquanta anys a Cali

20 de març de 2011

Aquest mes de març es compleixen els cinquanta anys des que els nostres mossens arribaren per primera vegada a Cali (Colòmbia), per tal d'ajudar en les tasques de la pastoral missionera en aquelles terres aleshores necessitades d'evangelitzadors. Va ser un testimoni d'esperit eclesial sense fronteres del que podem sentir-nos orgullosos i donar gràcies a Déu. Cinquanta anys després, encara hi treballen allà quatre mossens lleidatans seguint les petjades dels seus antecessors, alguns dels quals varen arrelar de manera tan generosa que han servit aquell poble de per vida i allí romanen les seves despulles en espera de la Resurrecció gloriosa.

Ara, germans preveres d'aquelles terres ens vénen a donar un cop de mà. Ens ho deia l'Arquebisbe de Cali: "ustedes nos ayudaron cuando aquí éramos muy pocos i justo es que nosotros correspondamos ahora que tenemos más vocaciones". I nosaltres agraïm aquesta generosa col·laboració, tenint en compte també l'esforç que suposa desarrelar-se'n i servir pastoralment en una situació d'increença tan diferent a la d'aquelles terres.

La veritat és que la proclamació gojosa de Jesús com el Camí, la Veritat i la Vida que el Pare Déu ofereix a la humanitat, la missió de "fer deixebles", forma part de la vocació cristiana. Seguir Jesús i anunciar-lo als altres no són dues coses diferents, són dues cares de la mateixa medalla. La dimensió missionera de l'Església de Jesús és quelcom que l'identifica i també als seus membres. Aquest és el nostre goig i el nostre servei: ser i viure com a deixebles missioners de Jesús per a que tots els fills de Déu el puguin conèixer i seguir-lo.

Estem convençuts que conèixer Jesús és el millor regal que pot rebre qualsevol persona; que haver-lo trobat nosaltres és el millor que ens ha passat en la vida i donar-lo a conèixer amb les nostres paraules i obres és el nostre goig. Volem anunciar que Déu ens estima i ens fa portadors de bones notícies per al món. Mirem al nostre voltant per a veure tot el bé que hi ha, valorem-lo i gaudim-nos d'això vingui d'on vingui, però sobretot concentrem l'atenció en allò que per als cristians és definitiu: viure reconeixent explícitament el nom de Jesús i donant-ne testimoniatge en un món que sembla voler ignorar-lo.

Els nostres mossens diocesans vénen fent aquesta sembra a Cali durant quaranta anys i d'altres també en diferents països multiplicant experiències de bondat en nom del mateix Jesús.

Donem plegats gràcies al Bon Déu, agraint també l'exemple de tots aquests germans en la fe que esmercen la seva vida en favor d'altres arreu del món.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El primer dia de la setmana

27 de març de 2011

El diumenge és una de les primeres i més originals institucions cristianes pel fet que el Senyor Jesús va ressuscitar i es va manifestar als seus «el primer dia de la setmana», com testifiquen els quatre evangelis.

Sabem que el diumenge, dia del Senyor, ha estat des del principi un espai gojós per als cristians i que el diumenge i les festes del calendari cristià formen part del patrimoni cultural d'una fe que s'ha encarnat en els pobles de la nostra geografia europea i arreu del món.

Tanmateix, per moltes persones és quasi bé un dia justificat tan sols per la necessitat de recuperar energies per a la resta de la setmana, de descansar d'alguns excessos, de canviar de tasca, d'estar amb la família o de dedicar-se als seus "hobbys".

Per molts motius, el diumenge i les festes posseeixen valors que són acceptats comunament per la nostra societat pluralista i secularitzada, tot i que porten el segell cultural cristià. Les festes cristianes han vingut acompanyant l'existència de les persones i dels pobles, adaptant-se al cicle vital de la naturalesa i a l'evolució del conjunt de les distintes tasques que van construint la societat i donant color particular a la vida. És un aspecte de la nostra cultura originàriament cristiana que no sempre és percebuda i valorada, per influència d'un ambient que sembla voler eliminar la referència a Déu i a la transcendència del teixit social. Els deixebles de Jesús hauríem de viure els dies festius d'una manera testimonial, com a espais privilegiats per a expressar la nostra identitat cristiana i, al mateix temps, manifestant la nostra solidaritat en Crist amb tots.

Hem de compartir l'alegria de les festes (Rom 12,15; Lluc 15,6.9) del calendari cristià que jalonen l'any i que tenen també la capacitat de donar una resposta a la recerca d'un significat per a l'oci i el temps lliure que pateix l'home modern. Hem de fer veure que si fem festa no és per «entretenir-nos» o «matar» el temps, sinó que viure més de gust i «passar-ho bé» és un do de Déu i com una inclusió de l'eternitat en la vida de cada dia.

Els dies festius són oportunitats de viure i experimentar l'alegria com una penyora i bestreta de la felicitat plena que només s'aconseguirà més enllà de les fronteres d'aquest món, quan les lluites donaran pas a la pau, els recels i els odis a la reconciliació, el dolor al consol i els esforços dels homes al descans de Déu.

Jesús va obrir al món un camí d'esperança que hem de fer més activa entre tots, vivint amb entusiasme i testimoniant la pròpia fe sense complexos, estimant el món i el temps que ens han tocat i lluitant per millorar-lo.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ordenació de preveres: Mn. Santiago Mataix i Mn. Jaume Melcior

Homilia de Mons. Piris

*L'ordenació sacramental us compromet
a assumir l'estil de vida d'aquell
a qui esteu cridats a representar*

(D IX TO -A)

Dt 11,18.26-28.32; Rom 3,21-25ª.28; Mt 7,21-27

Germanes i germans: a l'Església de Lleida compartim avui una experiència particularment emotiva per molts motius tot donant gràcies al Bon Déu per regal immens del sacerdoci ministerial i, parafrasejant allò que es llegeix al llibre de Nehemíes, podem dir-nos els uns als altres: “Celebreu una gran festa..., perquè la diada d'avui és santa, dedicada al nostre Senyor. ... la joia que ve del Senyor és la vostra força...” (Ne 8, 9-12).

Estimats Santiago i Jaume: Certament el Senyor és la vostra força (i la nostra). És Ell qui us ha elegit. Quan l'evangeli conta l'elecció dels dotze fa una puntualització important i diu: “va cridar els qui va voler”. Els ministeris en l'Església tenen el seu fonament en una iniciativa del Senyor. Per això, la preocupació de tots els cridats ha de ser unificar la seva vida amb la voluntat de Déu sobre ells. Com diu Jesús, no bastarà dir: “Senyor, Senyor” (Mt 7,21).

Tots sabem per experiència que aquesta identificació amb el voler de Déu, la nostra vida espiritual, la nostra identitat i l'eficàcia del nostre ministeri depèn molt de la nostra relació amb aquell que és, abans de rés, la Paraula que salva. Sense la Paraula de Déu no som res en l'Església i hi tenim poc a dir a l'Església. I això no és retòrica: per tal de ser bons ministres de la Paraula cal ser-ne oïdors assidus i contribuir a edificar el Regne de Déu essent-ne dòcils al seu Esperit, amb una veritable “atenció del cor” (escolta, meditació, pregaria diària) que ens anirà portant a assumir i fer propi el pensament de Jesús. Mai n'hi haurà prou amb les nostres capacitats ni amb les nostres fatigues, caldrà sempre pregar abans d'anunciar la Paraula... per tal de predicar-la de manera que susciti la pregaria.

És allò que Sant Pau (Rom 3,21-25.28) ens ha emfatitzat parlant de la extraordinària novetat de Jesucrist: abans d'Ell ni la Llei ni els Profetes asseguraven un contacte vertader entre Déu i els homes; ni les “bones obres” ni les pràctiques religioses podien (comprar) pagar l'amor de Déu que és totalment gratuït. Per això, només la nostra fe gratuïta pot ser la resposta adient a les preferències gratuïtes de Déu i, d'aquesta manera, s'estableix allò que sembla impossible: una relació adequada amb l'Infinit.

D'altra part, en la 1a lectura, on hi ha una mena de plebiscit, (Dt 11,18.26-28) se'ns ha dit que sempre tenim la possibilitat de triar: hi ha la benedicció obeint de cor a Déu o el caos si volem portar una vida pel nostre compte. Cal elegir. Ens manifesta aquí quelcom molt seriós: se'ns diu que l'Aliança entre Déu i el seu poble és lliure i voluntària; i que l'un es dóna a l'altre d'una vegada per sempre.

Per això també Jesús quan crida a seguir-lo de prop, demana fer-ho amb plena llibertat: sense llaços afectius ni interessos, essent generosos en el servei i vigilant aquelles formes de vida que ens puguin distreure de la dedicació incondicional a Déu i als germans, que és l'únic necessari. Cal que la nostra entrega personal posi de manifest un amor oblatiu, desinteressat i universal, reproduint l'amor de Jesús en la seva relació gratuïta i no possessiva amb les persones i les coses. És allò que se'ns recomana als consagrats a les Cartes apostòliques: un servei pastoral exercit voluntàriament i de bona gana... i tampoc mai per afany de lucre. Això distingeix un bon pastor d'aquell assalariat a qui l'interessa el guany més que no les ovelles (Jn 10,13).

El Papa Benet deia, en unes ordenacions, que l'esperit sacerdotal s'oposa a tot “afany de fer carrera, o d'anar ‘pujant’, d'aconseguir situar-se (...) de ser important o convertir-se en un personatge”, perquè això és servir-se'n i no servir. I afegia, “l'únic ascens legítim cap al ministeri de pastor és la creu. Aquesta és la porta. (...) Entrar per la porta, que es Crist, vol dir conèixer-lo i estimar-lo cada vegada més, per a què la nostra voluntat s'uneixi a la seva i el nostre comportament s'identifiqui amb el seu”. I poc després, exhortant el clergat de Varsòvia, remarcava que “els fidels esperen únicament una cosa dels capellans: que siguin especialistes en promoure la trobada amb Déu. Al capellà no se li demana que sigui expert en economia,

en construcció o en política. Se li demana que sigui expert en la vida espiritual. (...) Allò que els fidels esperen d'ell és que sigui testimoni de la saviesa eterna, continguda en la Paraula revelada." Per això és tan important per a nosaltres preocupar-nos per la qualitat de l'oració personal i per una bona formació teològica.

Benvolguts germans, l'ordenació sacramental, us habilita per a actuar vàlidament en nom de Jesucrist i alhora us compromet a assumir l'estil de vida d'aquell a qui esteu cridats a representar: "cridats, ungits i enviats" (PdV). Per això, un dels reptes més urgents (i una 'gràcia' que cal demanar insistentment) és el d'aprofundir contínuament en el seguiment radical d'aquell que va fer present el regne de Déu entre els homes amb l'ofrena personal de la seva vida, actualitzant en si mateix la figura profètica del Servent que Isaïes va anunciar.

Ho hem escoltat (Mt 7,22): "Aquell dia, molts em diran: Senyor, Senyor, ¿no és cert que en nom teu vam profetitzar, i vam treure dimonis, i vam fer molts miracles? Llavors jo els diré clarament: No us he conegut mai." És important aquí la pregunta (i allò de "en nom teu") més que no la resposta: no és fàcil puntualitzar el que significa aquesta expressió decisiva: "escoltar la paraula i complir-la", però malaurats els obrers de la paraula que es creguin lliures de fer-se aquesta pregunta. Cal verificar si construïm sobre la roca de la Paraula de Déu fent que aquesta sigui el fonament dels nostres judicis i de les nostres opcions front a les tempestes de la vida. Tot aquell que s'hagi tornat impertorbable i estigui massa segur del seu compliment pot estar vivint en un tipus d'església sense fonaments... i fàcilment pot ensorrar-se i anar a la ruïna completa.

Repetim-ho: no basta dir "Senyor, Senyor"... cal assumir vitalment el seu projecte fixant els ulls i el cor sempre en aquell que es defineix particularment com el qui dóna la vida pels seus (Jo 10); aquell que, tot i ser el Senyor, ha rentat els peus als deixebles exhortant-los a seguir aquest camí paradoxal característic del món nou, que Jesús mateix comença i explica quan diu: "Els qui figuren com a governants de les nacions les dominen com si en fossin amos, i els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci

l'esclau de tots" (Mc 10,42-45), tal com el Fill de l'Home que «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom» (Mt 20,28).

Així, doncs, estimats Santiago i Jaume, procureu servir el poble que se us confiarà amb un amor solidari, desinteressat, humil i generós, oferint el que sou i teniu vivint amb un amor fidel, com és l'amor de Déu. No situant-vos sobre la comunitat perdent de vista la vostra condició de germà, perquè només pot ser mestre en la comunitat aquell qui no deixa mai de ser deixeble de l'únic Mestre Jesús i du a terme el seu ministeri en comunió plena amb ell.

Germanes i Germans, donem gràcies pel gran do del sacerdoci ministerial, i preguem Déu perquè tots els cridats assumim radicalment com el primer dels nostres deures, "pensar allò que fem, reproduir allò que commemorem, i conformar la nostra vida al misteri de la creu del Senyor" (Ritual de l'Ordenació).

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Constitució del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics

Decret

Pel present, i un cop fetes les consultes pertinents, decreto la constitució del nou Consell diocesà per als assumptes econòmics, per un quinquenni (c. 492 2), que, de conformitat amb el c. 492, 1, es reunirà sota la meua presència, i nomeno les següents persones;

Membres nats

Mn. Ramon Prat Pons, Vicari General

Mn. Josep Antoni Jové Camí, Vicari episcopal de Pastoral

Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé, Ecònom Diocesà

Mn. Joan Ramon Ezquerra Pociello, Director del Departament de Patrimoni Immobiliari

Sr. Josep Birbe Lohan, Director del Col·legi Episcopal "Mare de Déu de l'Acadèmia"

Membres elegits

Sr. Juan Luis Moya Sánchez

Sr. Lluís Lanau Clavera

Sr. Salvador Solsona Ribes

Sr. Josep Pàmpols Solana

Sra. Maria Rosa Solé Codina

Sr. Carlos Montes Martínez

Membres per designació del Sr. Bisbe

Sr. Ramon Reig Massana

Sr. Antoni Roger Martí

Secretaris

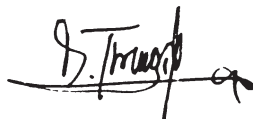
Mn. Daniel Turmo Gargallo i Sra. Asunción Besa Esteve.

Lleida, a disset de febrer de dos mil onze

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Confirmacions

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, ha conferit el sagrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

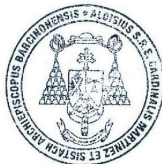
			nois	noies
Gener	28	P. Santa Teresina (col. Episcopal).....	9	6
Gener	29	P. Sant Ignasi.....	7	13
Febrer	20	Alfarràs	11	11
Febrer	26	P. Sant Jaume	2	8
Febrer	27	Raimat	4	1
Febrer	27	P. Santa Teresina	–	7

Nomenament de Mn. Ramon Prat

EL GRAN CANCELLER
DE LA
FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

En virtut de les atribucions que em corresponen, d'acord amb els Estatuts de la Facultat de Teologia de Catalunya i, obtingut el *nihil obstat* de la Congregació per a l'educació Catòlica –de Seminaries i d'Instituts d'estudi- com a Gran Cancellier nomenem PROFESSOR ORDINARI de la Facultat de Teologia de Catalunya el Rvd. Dr. Ramon PRAT i PONS, amb la seguretat que exercirà aquesta tasca com un eficaç servei a l'Església.

Barcelona, 16 de febrer de 2011.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier
de la Facultat de Teologia de Catalunya

Secretaria General

Nomenaments

Gener

Dia 23

Sr. Francisco Torres Pascual, animador de les Assemblees dominicals en atesa de prevere (ADAP) a la parròquia d'Àger i la seva vall.

Dia 29

Mn. Casildo Rodríguez Bravo, rector de les següents parròquies: l'Assumpció de la Mare de Déu, del Pont de Suert; sant Vicenç, mr, d'Adons; sant Josep, de Castellàs; l'Assumpció de la Mare de Déu, de Coll; sant Josep, d'Erill-Castell; santa Cecília, mr, de Gotarta; Mare de Déu de les Neus, d'Irgo; sant Martí, bisbe, de Llesp; sant Pere apòstol, de Malpàs; sant Pere, apòstol, de Manyanet; sant Esteve protomàrtir, de Naens; sant Fructuós, mr, de Perves; sant Gil abat, de Pinyana; santa Maria, de Saraís; sant Joan baptista, de Sarroqueta; l'Assumpció de la Mare de Déu, de Sas; santa Cecília, mr, de Senet; sant Josep, de Sentís; sant Climent papa, de Vilaller; Mare de Déu dels Àngels, de Viu de Llevata i Transfiguració del Senyor, de Viuet.

Febrer

Dia 17

Membres del Consell diocesà per assumptes econòmics a les següents persones: com a membres nats: **Mn. Ramon Prat Pons**, Vicari General; **Mn. Josep Antoni Jové Camí**, Vicari Episcopal de Pastoral; **Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé**, Ecònom Diocesà; **Mn. Joan Ramon Ezquerro Pociello**, Director del Departament de Patrimoni Immobiliari i **Sr. Josep Birbe Lohan**, Director del Col·legi episcopal "Mare de Déu de l'Acadèmia": com a membres elegits: **Sr. Juan Luis Moya Sánchez**; **Sr. Lluís Lanau Clavera**; **Sr. Salvador Solsona Ribes**; **Sr. Josep Pàmpols Solana**; **Sra. Maria Rosa Solé Codina** i **Sr. Carlos Montes Martínez**; com a membres per designació del Bisbe: **Sr. Ramon Maria Reig Massana**; **Sr. Antoni Roger Martí**; secretaris: **Mn. Daniel Turmo Gargallo** i **Sra. Asunción Besa Esteve**.

Dia 26

Mn. Carles Sanmartín Sisó, Delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social (tot continuant com a Delegat episcopal de Càritas i Pastoral Social) i Adscrit a la Unitat pastoral 7 (Cappont).

Mn. Daniel Gómez Fernández, Rector de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu, de les Borges Blanques i de sant Blai bisbe, de la Floresta.

Març

Dia 8

Membres del Consell Diocesà de Càritas Diocesana: com a representats de les Càrites parroquials: **Sr. Conrad Farré Perucho**; **Sra. Dolores Cabello Martínez**; **Sra. Encarna Torrelles Gallego**; com a representants-directors de programa de Càritas Diocesana: **Sr. Francesc Romero Serrano**; **Sra. Minerva Porcel Giraut**; **Sr. Albert Puchol Cortés**; **Sr. Josep Maria Figuera Rubio**.

Dia 11

P. Lluís Tarazó Gra, sdb, Consiliari de l'Acció Catòlica Obrera (ACO).

Necrològica

Mn. Ramon Sanmartí Farré

Mn. Ramon Sanmartí Farré, fill de Josep i Ramona, nasqué a Sentís, província de Lleida, l'any 1930. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Diocesà de Lleida, des de 1942 a 1954. Fou ordenat prevere a Lleida pel bisbe Aurelio del Pino el dia de sant Pere de l'any 1954.

Durant la seva llarga vida ministerial (56 anys) desenvolupà entre altres els següents càrrecs diocesans:

- Vicari de la parròquia de sant Joan baptista, de Lleida
- Rector de les parròquies de Santorens, Betesa i Aulet
- Rector de Camporrells, Nachà, Baells i Zurita
- Vicari de la parròquia de Monzón
- Rector de les parròquies d'Albatàrrec, Alfés i Montoliu
- Rector de la parròquia de sant Josep obrer, de Lleida (Magraners), durant 7 anys
- Responsable de la parròquia de sant Pau, apòstol, de Lleida (la Mariola), en la qual va servir durant dinou anys; essent al mateix temps encarregat solidari de la parròquia de santa Maria de Gardeny
- Membre de l'equip sacerdotal de l'Hospital Arnau de Vilanova

- Rector de la parròquia de Torrefarrera
- Canonge de la Santa Església Catedral, des de 2005, i canonge penitencier des de 2006.

Mn. Ramon fou durant molts anys membre de l'equip diocesà de "Curssets de cristiandat" participant-hi en moltes tandes d'exercicis. Hi dedicà els seus últims anys de ministeri, malgrat la seva salut precària, al ministeri de la confessió i l'acompanyament espiritual en la Catedral de Lleida. Ha lliurat la seva ànima al Creador, el dia 24 de gener, a la Casa Sacerdotal de Lleida, on ha viscut els últims anys. Descansi en pau.

Les exèquies s'han celebrat l'endemà, dia 25 de gener, festa de la conversió de l'apòstol sant Pau, a la Catedral de Lleida, a les 11.15 h.

Comunicat de la reunió núm. 197

Els dies 18, 19 i 20 de gener de 2011 ha tingut lloc la reunió n. 197 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la Casa d'Espiritualitat "Maria Immaculada", de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

1. En començar, després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha saludat els bisbes i ha donat la benvinguda al nou bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell i Gomà, i ha tingut un record agraït per Mons. Jaume Traserra i Cunillera, bisbe emèrit de la mateixa diòcesi, pels seus molts anys de servei a la CET. Mons. Novell ha agraït l'acollida dels seus germans bisbes i la participació en la seva ordenació episcopal, tot posant-se al servei del treball pastoral conjunt de les diòcesis de Catalunya.

2. Tots els bisbes han agraït novament al Sant Pare Benet XVI la seva visita apostòlica a Barcelona per dedicar la basílica de la Sagrada Família i l'Obra Benèfic-Social del Nen Déu, i especialment el seu missatge encoratjador, la seva crida a posar Déu al centre de les nostres vides i a viure la fe amb joia, testimoniant-la amb la caritat ardent sobretot envers els més necessitats. Així mateix, els bisbes han expressat la seva felicitació al Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, per la seva labor pastoral a l'arxidiòcesi, que ha culminat amb la preparació i realització de la visita del Sant Pare.

3. Mons. Pujol ha agraït també al Sant Pare que hagi decidit la pròxima beatificació del Servent de Déu, el Papa Joan Pau II. Els bisbes animen els fidels a participar, si els és possible, en aquesta beatificació, el diumenge 1 de maig, a Roma i pròximament s'anunciarà les maneres de poder pelegrinar a Roma per assistir-hi.

4. Mons. Pujol, en nom dels bisbes, ha felicitat el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, pel recent doctorat honoris causa que li ha estat conferit a la Pontifícia Universitat Catòlica Mare i Mestra, de Santiago de los Caballeros a la República Dominicana. El Sr. Cardenal ha agraït cordialment la felicitació.

5. Sobre l'assumpte de les obres d'art en litigi entre les Diòcesis de Lleida i Barbastre-Montsó, tots els Bisbes de Catalunya, reconeixent la complexitat de la qüestió, que en aquests moments es troba sota la jurisdicció dels tribunals civils, manifesten que és la comunió eclesial entre els deixebles de Crist el bé més gran a preservar i a cultivar i, per tant, demanen que es puguin complir les decisions emanades de la Santa Seu sobre aquests béns eclesiàstics.

És per això que donen suport al que els Bisbes de Lleida i de Barbastre-Montsó han signat per al bé de la comunió entre les seves Esglésies germanes, amb estrets lligams més que centenaris. I demanen que la solució acordada que es pugui trobar, respecti sempre l'ús compartit d'un patrimoni religiós i cultural nascut per a la lloança de Déu i la catequesi dels fidels, i permeti que sigui posat al servei de tothom.

6. Amb motiu del 30è aniversari de la creació de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), els bisbes han donat gràcies a Déu pel do de la vida religiosa a les nostres diòcesis i han encoratjat els religiosos i religioses a viure, en comunió amb tota l'Església, el seu carisma propi amb fidelitat al seguiment del Crist.

7. Mons. Pardo, bisbe de Girona i delegat de la CET per a la pastoral de joventut, ha presentat els membres de la Comissió Permanent del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), Marisa Jiménez, de Tarragona, secretària general del SIJ, Mn. Carles Muñiz, delegat diocesà de joventut de Sant Feliu de Llobregat, el Sr. Lluís Plana, delegat diocesà de joventut d'Urgell i Mn. Antoni Roman, delegat diocesà de joventut de Barcelona, els quals han presentat als bisbes el programa d'actuacions previstes a les diòcesis catalanes i a Madrid, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) amb el Sant Pare Benet XVI, que tindrà lloc a Madrid a mitjans del pròxim mes d'agost.

La Sra. Jiménez ha informat que més de 60.000 joves, procedents de diverses diòcesis d'Europa i d'Amèrica, arribaran a les deu diòcesis catalanes, a Andorra i a Mallorca, a partir de l'11 d'agost, on seran acollits en parròquies, escoles i famílies i participaran en diversos actes i trobades d'intercanvi. Es preveu també un acte conjunt, a Barcelona, el dissabte 13 d'agost.

A partir del 15 d'agost, tant els joves arribats de fora com els grups organitzats aquí marxaran a Madrid, on es desenvoluparan les activitats de la JMJ, que culminaran amb l'arribada del Papa Benet XVI el dijous 18 d'agost, el Via Crucis pels carrers de Madrid el divendres 19, la vetlla de pregària, a Cuatro Vientos, el dissabte 20 i l'Eucaristia presidida pel Papa el diumenge 21 d'agost, en la qual participaran joves de tot el món. Els bisbes han repassat amb detall tota la proposta del SIJ, han animat els seus

membres a seguir treballant per l'èxit d'aquesta JMJ i animen tots els joves de les diòcesis catalanes a participar-hi. Per a inscriure's i per a tenir tota la informació adient, els interessats poden accedir al web del SIJ (<http://www.jovesij.com/>), o al seu blog (<http://www.marcats.blogspot.com/>).

8. També en l'àmbit de la pastoral de joventut, els bisbes han estudiat i aprovat el procés de constitució del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC), que ajudarà a coordinar, en l'àmbit de les diòcesis catalanes, tot el treball pastoral que s'està fent en els centres d'esplai i a les colònies d'estiu per a l'educació en el lleure d'infants, adolescents i joves.

9. A proposta de Mons. Piris, bisbe de Lleida i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, els bisbes de la CET, els dies 18 i 19 de gener, han participat en un Curs de comunicació que els ha estat ofert per la Fundació Carmen de Noriega i en què han estat ponents els professors José Luis Restán, Borja Ezcurra i Gustavo Entrala.

Els objectius del curs han estat estudiar la imatge que es transmet de l'Església en els mitjans de comunicació, aprofundir en el coneixement de les principals pautes a seguir en la comunicació en el mitjà radiofònic i en el televisiu, coneixement de les oportunitats que presenta la xarxa per a la comunicació eclesial, especialment en les xarxes socials, com Facebook, Twitter i Tuenti, i analitzar les propostes i solucions per millorar la gestió informativa de les crisis.

Els bisbes, que han estat acompanyats per alguns dels seus vicaris generals i episcopals i pel director del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), han treballat amb els ponents tota la temàtica comunicativa per millorar aquesta dimensió tan important de l'activitat pastoral de l'Església.

10. Mons. Vives ha presentat als bisbes el Balanç econòmic de l'any 2010 i el Pressupost de l'any 2011 del Fons Comú Interdiocesà. Els bisbes els han estudiat i els han aprovat.

11. Mons. Vives distribueix als bisbes el llibre *Da Raimondo Lullo a Nicola Eimeric. Storia di una falsificazione testuale e dottrinale*, editat a Roma el 2010, a cura de Sara Muzzi, per la Pontifícia Universitat Antonianum, on es demostren les falsedats de l'inquisidor Nicolau Eimeric sobre les obres lul·lianes; això facilitarà que es remoguin els obstacles per al procés de canonització del beat Ramon Llull. Els bisbes s'alegren d'aquesta important aportació, en la qual ha tingut una gran contribució l'erudit Dr. Josep Perarnau, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya.

12. Finalment, Mons. Vives ha invitat els bisbes a participar en la celebració de la beatificació de la Venerable Mare Anna Maria Janer i Anglarill, fundadora de l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell, la qual tindrà lloc la pròxima tardor a La Seu d'Urgell.

Tiana, 20 de gener de 2011

XLIV Jornada Mundial de la Pau

Missatge del Sant Pare Benet XVI

1 de gener de 2011

La llibertat religiosa, camí cap a la pau

1. Al començament d'un nou any vull fer arribar a tothom la meva felicitació; és un desig de serenitat i de prosperitat, però sobretot de pau. L'any que acaba també ha estat marcat lamentablement per persecucions, per discriminacions, per terribles actes de violència i d'intolerància religiosa.

Penso de manera particular en l'estimada terra de l'Iraq, que en el seu camí envers la desitjada estabilitat i reconciliació, continua sent escenari de violències i atemptats. Vénen a la memòria els recents patiments de la comunitat cristiana, i de manera especial l'atac vil contra la Catedral siríacatòlica de la Mare de Déu del Perpetu Socors de Bagdad, en la qual el 31 d'octubre passat van ser assassinats dos sacerdots i més de cinquanta fidels, mentre estaven reunits per a la celebració de la santa missa. En els dies posteriors s'han succeït altres atacs, també a cases privades, provocant por en la comunitat cristiana i el desig en molts dels seus membres d'emigrar per a trobar millors condicions de vida. Desitjo manifestar-los la meua proximitat, així com la de tota l'Església, que s'ha expressat d'una manera concreta en la recent **Assemblea Especial per a l'Orient Mitjà del Sínode dels Bisbes**, la qual ha dirigit una paraula d'encoratjament a les comunitats catòliques de l'Iraq i de l'Orient Mitjà per viure la comunió i continuar donant en aquelles terres un testimoni valent de fe.

Dono les gràcies vivament als Governos que s'esforcen per alleujar els sofriments d'aquests germans en humanitat, i invito els catòlics a pregar pels seus germans en la fe, que pateixen violències i intoleràncies, i a ser solidaris amb ells. En aquest context, sento molt viva la necessitat de compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre la llibertat religiosa, camí per a la pau. En efecte, es pot constatar amb dolor que en algunes regions del món la professió i expressió de la pròpia religió comporta un risc per a la vida i la llibertat personal. En altres regions es donen formes més silencioses i sofisticades de prejudici i d'oposició envers els creients i els símbols religiosos. Els cristians són actualment el grup religiós que pateix el nombre més gran de persecucions a causa de la seva fe. Molts són víctimes cada dia d'ofenses i viuen sovint amb por per la seva recerca de la veritat, la seva fe

en Jesucrist i la seva crida sincera perquè es reconegui la llibertat religiosa. Tot això no es pot acceptar, perquè constitueix una ofensa a Déu i a la dignitat humana; a més és una amenaça a la seguretat i a la pau, i impedeix la realització d'un desenvolupament humà integral autèntic,

En efecte, en la llibertat religiosa s'expressa l'especificitat de la persona humana, per la qual pot ordenar la pròpia vida personal i social a Déu, a la llum de la qual es comprèn plenament la identitat, el sentit i la finalitat de la persona. Negar o limitar de manera arbitrària aquesta llibertat significa conrear una visió reductiva de la persona humana, enfosquir el paper públic de la religió; significa generar una societat injusta, que no s'ajusta a la vertadera naturalesa de la persona humana; *significa fer impossible l'afirmació d'una pau autèntica i estable per a tota la família humana.*

Per tant, exhorto els homes i dones de bona voluntat a renovar el seu compromís per la construcció d'un món en què tothom pugui professar lliurement la seva religió o la seva fe, i viure el seu amor a Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament (cf. Mt 22,37). Aquest és el sentiment que inspira i guia el Missatge per a la XLIV Jornada Mundial de la Pau, dedicat al tema: «La llibertat religiosa, camí per a la pau.»

Dret sagrat a la vida i a una vida espiritual

2. *El dret a la llibertat religiosa es fonamenta en la dignitat mateixa de la persona humana*, la naturalesa transcendent de la qual no es pot ignorar o descuidar. Déu va crear l'home i la dona a imatge i semblança seva (cf. Gn 1,27). Per això, tota persona és titular del dret sagrat a una vida íntegra, també des del punt de vista espiritual. Si no es reconeix el propi ser espiritual, sense l'obertura a la transcendència, la persona humana es replega sobre ella mateixa, no aconsegueix trobar respostes als interrogants del seu cor sobre el sentit de la vida, ni conquerir valors i principis ètics duradors, i tampoc aconsegueix experimentar una llibertat autèntica i desenvolupar una societat justa.

La Sagrada Escriptura, en sintonia amb la nostra experiència, revela el valor profund de la dignitat humana: «Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo em dic: "Què és l'home, perquè te'n recordis? Què és un mortal, perquè el tinguis present?" Gairebé l'has igualat als àngels, l'has coronat de glòria i dignitat, has fet que dominés la teva creació, tot ho has posat sota els seus peus» (Sl 8,4-7).

Davant la realitat sublim de la naturalesa humana, podem experimentar la mateixa sorpresa del salmista. Ella es manifesta com a obertura al Misteri, com a capacitat d'interrogar-se en profunditat sobre ell mateix i sobre l'origen de l'univers, com a íntima ressonància de l'Amor suprem de Déu, principi i fi de totes les coses, de cada persona i dels pobles. La

dignitat transcendent de la persona és un valor essencial de la saviesa judeo-cristiana, però, gràcies a la raó, pot ser reconeguda per tothom. Aquesta dignitat, entesa com a capacitat de transcendir la pròpia materialitat i cercar la veritat, ha de ser reconeguda com un bé universal, indispensable per a la construcció d'una societat orientada a la realització i plenitud de l'home. El respecte dels elements essencials de la dignitat de l'home, com el dret a la vida i a la llibertat religiosa, és una condició per a la legitimitat moral de tota norma social i jurídica.

Llibertat religiosa i respecte recíproc

3. *La llibertat religiosa es troba en l'origen de la llibertat moral.* En efecte, l'obertura a la veritat i al bé, l'obertura a Déu, arrelada en la naturalesa humana, confereix a cada home dignitat plena, i és garantia del respecte ple i recíproc entre les persones. Per tant, la llibertat religiosa s'ha d'entendre no sols com a absència de coacció, sinó abans fins i tot com a capacitat d'ordenar les pròpies opcions segons la veritat.

Entre llibertat i respecte hi ha un vincle inseparable; en efecte, «en l'exercici de llurs drets, l'individu i els grups socials són obligats per la llei moral a tenir en compte tant els drets dels altres com les pròpies obligacions envers els altres i el bé comú de tots».

Una *llibertat enemiga o indiferent* respecte a Déu acaba per negar-se ella mateixa i no garanteix el respecte ple de l'altre. Una voluntat que es creu radicalment incapaç de cercar la veritat i el bé no té raons objectives i motius per obrar, sinó aquells que provenen dels seus interessos momentanis i passatgers; no té una «identitat» per custodiar i construir a través de les opcions veritablement lliures i conscients. No pot, doncs, reclamar el respecte per part d'altres «voluntats», que també estan desconnectades del seu ser més profund, i que poden fer prevaler altres «raons» o fins i tot cap «raó». La il·lusió de trobar en el relativisme moral la clau per a una convivència pacífica és en realitat l'origen de la divisió i negació de la dignitat dels éssers humans. Es comprèn llavors la necessitat de reconèixer una doble dimensió en la unitat de la persona humana: la *religiosa i la social*. Pel que fa a això, és inconcebible que els creients «hagin de suprimir una part d'ells mateixos –la seva fe– per a ser ciutadans actius. Mai no hauria de ser necessari renegar de Déu per a poder gaudir dels propis drets».

La família, escola de llibertat i de pau

4. Si la llibertat religiosa és camí per a la pau, l'*educació religiosa* és una via privilegiada que capacita les noves generacions per a reconèixer en l'altre el seu germà o germana, amb els quals camina i col·labora perquè tots se sentin membres vius de la mateixa família humana, de la qual ningú no ha de ser exclòs.

La família fonamentada sobre el matrimoni, expressió de la unió íntima i de la complementarietat entre un home i una dona, s'insereix en aquest context com la primera escola de formació i creixement social, cultural, moral i espiritual dels fills, que haurien de veure sempre en el pare i la mare el primer testimoniatge d'una vida orientada a la recerca de la veritat i a l'amor de Déu. Els mateixos pares haurien de tenir la llibertat de poder transmetre als fills, sense constriccions i amb responsabilitat, el seu patrimoni de fe, de valors i de cultura. La família, primera cèl·lula de la societat humana, continua sent l'àmbit primordial de formació per a unes relacions harmonioses en tots els àmbits de la convivència humana, nacional i internacional. Aquest és el camí que s'ha de recórrer amb saviesa per a construir un teixit social sòlid i solidari, i preparar els joves perquè, amb un esperit de comprensió i de pau, assumeixin la seva responsabilitat en la vida, en una societat lliure.

Un patrimoni comú

5. Es pot dir que, *entre els drets i llibertats fonamentals arrelats en la dignitat de la persona, la llibertat religiosa gaudeix d'un estatut especial*. Quan es reconeix la llibertat religiosa, la dignitat de la persona humana es respecta en la seva arrel i es reforcen l'ethos i les institucions dels pobles. I viceversa, quan es nega la llibertat religiosa, quan s'intenta impedir la professió de la pròpia religió o fe i viure conforme a elles, s'ofèn la dignitat humana, alhora que s'amenaça la justícia i la pau, que es fonamenten en l'ordre social recte construït a la llum de la Summa Veritat i Summe Bé.

La llibertat religiosa significa també, en aquest sentit, una conquesta de progrés polític i jurídic. És un bé essencial: tota persona ha de poder exercir lliurement el dret a professar i a manifestar, individualment o comunitàriament, la seva religió o fe, tant en públic com en privat, per l'ensenyament, la pràctica, les publicacions, el culte o l'observança dels ritus. No hi hauria d'haver obstacles si volgués adherir-se eventualment a una altra religió, o no professar-ne cap. En aquest àmbit, l'ordenament internacional resulta emblemàtic i és una referència essencial per als Estats, ja que no consent cap derogació de la llibertat religiosa, excepte l'exigència legítima de l'ordre públic just. L'ordenament internacional, per tant, reconeix als drets de naturalesa religiosa el mateix estatus que el dret a la vida i a la llibertat personal, com a prova de la seva pertinença al nucli essencial dels drets de l'home, dels drets universals i naturals que la llei humana mai no pot negar.

La llibertat religiosa no és patrimoni exclusiu dels creients, sinó de tota la família dels pobles de la terra. És un element imprescindible d'un Estat de dret; no es pot negar sense malmetre al mateix temps els altres drets i llibertats fonamentals, perquè n'és la síntesi i el cim. És un «indi-

cador per a verificar el respecte de tots els altres drets humans». Al mateix temps que afavoreix l'exercici de les facultats humanes més específiques, crea les condicions necessàries per a la realització d'un desenvolupament integral, que concerneix de manera unitària la totalitat de la persona en totes les seves dimensions.

La dimensió pública de la religió

6. *La llibertat religiosa, com tota llibertat, encara que prové de l'esfera personal, es realitza en la relació amb els altres. Una llibertat sense relació no és una llibertat completa.* La llibertat religiosa no s'exhaureix en la simple dimensió individual, sinó que es realitza en la mateixa comunitat i en la societat, en coherència amb l'ésser relacional de la persona i la naturalesa pública de la religió.

La *relacionalitat* és un component decisiu de la llibertat religiosa, que impulsa les comunitats dels creients a practicar la solidaritat amb vista al bé comú. En aquesta dimensió comunitària cada persona continua sent única i irrepetible i, al mateix temps, es completa i realitza plenament.

És innegable l'aportació que les comunitats religioses donen a la societat. Són moltes les institucions caritatives i culturals que donen testimoni del paper constructiu dels creients en la vida social. Més important encara és la contribució ètica de la religió en l'àmbit polític. No se l'hauria de marginar o prohibir, sinó considerar-la com una aportació vàlida per a la promoció del bé comú. En aquesta perspectiva, cal esmentar la dimensió religiosa de la cultura, que al llarg dels segles s'ha forjat gràcies a la contribució social i, sobretot, ètica de la religió. Aquesta dimensió no constitueix de cap manera una discriminació per als qui no participen de la creença, sinó que més aviat reforça la cohesió social, la integració i la solidaritat.

La llibertat religiosa, força de llibertat i de civilització: els perills de la seva instrumentalització

7. *La instrumentalització de la llibertat religiosa per a emmascarar interessos ocults, com per exemple la subversió de l'ordre constituït, l'acumulació de recursos o la retenció del poder per part d'un grup, pot provocar danys enormes a la societat.* El fanatisme, el fonamentalisme, les pràctiques contràries a la dignitat humana, mai no es poden justificar i molt menys si es realitzen en nom de la religió. La professió d'una religió no es pot instrumentalitzar ni imposar per la força. És necessari, doncs, que els Estats i les diferents comunitats humanes no oblidin mai que *la llibertat religiosa és condició per a la recerca de la veritat i que la veritat no s'imposa amb la violència sinó per «la força de la mateixa veritat»*. En aquest sentit, la religió és una força positiva i promotora de la construcció de la societat civil i política.

Com negar l'aportació de les grans religions del món al desenvolupament de la civilització? La recerca sincera de Déu ha portat a un major respecte de la dignitat de l'home. Les comunitats cristianes, amb el seu patrimoni de valors i principis, han contribuït molt a fer que les persones i els pobles hagin pres consciència de la seva identitat i dignitat, així com a la conquesta d'institucions democràtiques i a l'afirmació dels drets de l'home amb les respectives obligacions.

També avui, en una societat cada cop més globalitzada, els cristians estan cridats a donar la seva aportació preciosa al compromís fatigós i apassionant per la justícia, al desenvolupament humà integral i a l'ordenació recta de les realitats humanes, no sols amb un compromís civil, econòmic i polític responsable, sinó també amb el testimoniatge de la seva fe i caritat. L'exclusió de la religió de la vida pública la priva d'un espai vital que obre a la transcendència. Sense aquesta experiència primària resulta difícil orientar la societat cap a principis ètics universals, així com a l'establiment d'ordenaments nacionals i internacionals per tal que els drets i llibertats fonamentals puguin ser reconeguts i realitzats plenament, conforme a allò que s'ha proposat en els objectius de la Declaració Universal dels drets de l'home de 1948, encara avui per desgràcia incomplerts o negats.

Una qüestió de justícia i de civilització: el fonamentalisme i l'hostilitat contra els creients comprometen la laïcitat positiva dels Estats

8. La mateixa determinació amb què es condemnen totes les formes de fanatisme i de fonamentalisme religiós ha d'animar l'oposició a totes les formes d'hostilitat contra la religió, que limiten el paper públic dels creients en la vida civil i política.

No s'ha d'oblidar que *el fonamentalisme religiós i el laïcisme són formes especulars i extremes de rebuig del pluralisme legítim i del principi de laïcitat*. En efecte, ambdós absolutitzen una visió reductiva i parcial de la persona humana, afavorint, en el primer cas, formes d'integrisme religiós i, en el segon, de racionalisme. *La societat que vol imposar o, contràriament, negar la religió amb la violència, és injusta amb la persona i amb Déu, però també amb ella mateixa. Déu crida cap a ell la humanitat amb un designi d'amor que, implicant tota la persona en la seva dimensió natural i espiritual, reclama una correspondència en termes de llibertat i de responsabilitat, amb tot el cor i l'ésser mateix, individual i comunitari*. Per tant, també la societat, com a expressió de la persona i del conjunt de les seves dimensions constitutives, ha de viure i organitzar-se de tal manera que afavoreixi l'obertura a la transcendència. Per això, les lleis i les institucions d'una societat no es poden configurar ignorant la dimensió religiosa dels ciutadans, o de manera que en prescin-

deixi totalment. A través de l'acció democràtica de ciutadans conscients de la seva alta vocació, s'han de commensurar amb el ser de la persona, per a poder secundar-ho en la seva dimensió religiosa. Pel fet de no ser, aquesta, una creació de l'Estat, no pot ser manipulada, sinó que més aviat ha de ser reconeguda i respectada.

L'ordenament jurídic a tots els nivells, nacional i internacional, quan consent o tolera el fanatisme religiós o antireligiós, no compleix amb la seva missió, que consisteix en la tutela i promoció de la justícia i el dret de cadascú. Aquestes últimes no poden quedar a l'arbitri del legislador o de la majoria perquè, com ja ho ensenyava Ciceró, la justícia consisteix en quelcom més que un mer acte productor de la llei i la seva aplicació. Implica el reconeixement de la dignitat de cadascú, lla qual, sense llibertat religiosa garantida i viscuda en la seva essència, resulta mutilada i vexada, exposada al perill de caure en el predomini dels ídols, de béns relatiu transformats en absoluts. Tot això exposa la societat al risc de totalitarismes polítics i ideològics, que emfatitzen el poder públic, mentre es menyscaba i coarta la llibertat de consciència, de pensament i de religió, com si fossin rivals.

Diàleg entre institucions civils i religioses

9. El patrimoni de principis i valors expressats en una religiositat autèntica és una riquesa per als pobles i per al seu ethos. Es dirigeix directament a la consciència i a la raó dels homes i dones, recorda l'imperatiu de la conversió moral, motiva el conreu i la pràctica de les virtuts i la proximitat envers els altres amb amor, sota el signe de la fraternitat, com a membres de la gran família humana.

La dimensió pública de la religió ha de ser sempre reconeguda, respectant la laïcitat positiva de les institucions estatals. Per a aquest fi, és fonamental *un diàleg sa entre les institucions civils i les religioses* per al desplegament integral de la persona humana i l'harmonia de la societat.

Viure en l'amor i en la veritat

10. En un món globalitzat, caracteritzat per societats cada cop més multiètniques i multiconfessionals, les grans religions poden constituir un factor d'unitat i de pau important per a la família humana. Sobre la base de les conviccions religioses respectives i de la recerca racional del bé comú, els seus seguidors estan cridats a viure amb responsabilitat el propi compromís en un context de llibertat religiosa. En les diverses cultures religioses, alhora que s'ha de rebutjar tot allò que va contra la dignitat de l'home i la dona, s'ha de tenir en compte el que resulta positiu per a la convivència civil.

L'espai públic, que la comunitat internacional posa a disposició de les religions i de la seva proposta de «vida bona», afavoreix el sorgiment d'un

criteri compartit de veritat i de bé, i d'un consens moral, fonamentals per a una convivència justa i pacífica. Els líders de les grans religions, pel seu paper, la seva influència i la seva autoritat en les pròpies comunitats, són els primers a ser cridats a viure en el respecte recíproc i en el diàleg.

Els cristians, per part seva, estan cridats per la mateixa fe en Déu, Pare del Senyor Jesucrist, a viure com germans que es troben en l'Església i col·laboren en l'edificació d'un món en què les persones i els pobles «no seran dolents ni faran mal [...], perquè el país serà ple del coneixement del Senyor, com l'aigua cobreix la conca del mar» (cf. Is 11,9).

El diàleg com a recerca en comú

11. El diàleg entre els seguidors de les diferents religions constitueix per a l'Església un instrument important per a col·laborar amb totes les comunitats religioses al bé comú. L'Església no rebutja res del que en les diferents religions és vertader i sant. «Considera amb respecte sincer aquelles formes d'actuar i de viure, aquells preceptes i doctrines que, tot i apartar-se en molts punts d'allò que ella sosté i proposa, en força ocasions transmeten un raig d'aquella Veritat que il·lumina tots els homes.»

Amb això no es vol assenyalar el camí del relativisme o del sincretisme religiós. L'Església, en efecte, «anuncia, [...] i té obligació de proclamar sense treva Crist, que és “el camí, la veritat i la vida” (Jn 14,6), en el qual els homes troben la plenitud de la vida religiosa i en el qual Déu ha reconciliat amb si mateix totes les coses». Però això no exclou el diàleg i la recerca comuna de la veritat en els diferents àmbits vitals, perquè, com ho afirma sovint sant Tomàs, «tota veritat, independentment de qui la digui, ve de l'Esperit Sant».

L'any 2011 es complirà el 25è aniversari de la Jornada mundial de pregària per la pau, que va ser convocada a Assís pel venerable Joan Pau II, el 1986. En aquella ocasió, els líders de les grans religions del món van testimoniar que les religions són un factor d'unió i de pau, no de divisió i de conflicte. El record d'aquella experiència és un motiu d'esperança en un futur en què tots els creients se sentin i siguin autèntics treballadors per la justícia i la pau.

Veritat moral en la política i en la diplomàcia

12. La política i la diplomàcia haurien de contemplar el patrimoni moral i espiritual que ofereixen les grans religions del món, per a reconèixer i afirmar aquelles veritats, principis i valors universals que no poden negar-se sense negar la dignitat de la persona humana. Però, ¿què significa, de manera pràctica, promoure la veritat moral en el món de la política i de

la diplomàcia? Significa actuar de manera responsable sobre la base del coneixement objectiu i íntegre dels fets; vol dir desarticlar aquelles ideologies polítiques que acaben per supplantar la veritat i la dignitat humana, i promouen falsos valors amb el pretext de la pau, del desenvolupament i dels drets humans; significa afavorir un compromís constant per a fonamentar la llei positiva sobre els principis de la llei natural. Tot això és necessari i coherent amb el respecte de la dignitat i el valor de la persona humana, ratificat pels pobles de la terra en la Carta de l'Organització de les Nacions Unides de 1945, que presenta valors i principis morals universals com a referència per a les normes, institucions i sistemes de convivència en l'àmbit nacional i internacional.

Més enllà de l'odi i del prejudici

13. Malgrat els ensenyaments de la història i l'esforç dels Estats, de les organitzacions internacionals a nivell mundial i local, de les organitzacions no governamentals i de tots els homes i dones de bona voluntat, que cada dia s'esforcen per tutelar els drets i llibertats fonamentals, es continuen constatant en el món persecucions, discriminacions, actes de violència i d'intolerància per motius religiosos. Particularment a l'Àsia i a l'Àfrica, les víctimes són principalment membres de les minories religioses, als quals s'impedeix de professar lliurement o canviar la seva religió mitjançant la intimidació i la violació dels drets, de les llibertats fonamentals i dels béns essencials, arribant fins i tot a la privació de la llibertat personal o de la vida mateixa.

Com ja ho he afirmat, es donen també formes més sofisticades d'hostilitat contra la religió, que en els països occidentals s'expressen a vegades renegant de la història i dels símbols religiosos, en els quals es reflecteixen la identitat i la cultura de la majoria dels ciutadans. Són formes que fomenten sovint l'odi i el prejudici, i que no coincideixen amb una visió serena i equilibrada del pluralisme i de la laïcitat de les institucions, a més del risc per a les noves generacions de perdre el contacte amb el preciós patrimoni espiritual dels seus països.

La defensa de la religió passa a través de la defensa dels drets i de les llibertats de les comunitats religioses. Que els líders de les grans religions del món i els responsables de les nacions renovin el compromís per la promoció i la tutela de la llibertat religiosa, en particular per la defensa de les minories religioses, que no constitueixen una amenaça contra la identitat de la majoria, sinó que, al contrari, són una oportunitat per al diàleg i l'enriquiment cultural recíproc. La seva defensa representa la manera ideal per a consolidar l'esperit de benevolència, d'obertura i de reciprocitat amb què es tutelen els drets i llibertats fonamentals en totes les àrees i regions del món.

La llibertat religiosa en el món

14. Per últim, em dirigeixo a les comunitats cristianes que sofreixen persecucions, discriminacions, actes de violència i intolerància, en particular a l'Àsia, a l'Àfrica, a l'Orient Mitjà i especialment a Terra Santa, lloc elegit i beneït per Déu. Alhora que els renovo el meu afecte paternal i els asseguro la meva pregària, demano a tots els responsables que actuïn promptament per a posar fi a qualsevol atropellament contra els cristians que viuen en aquestes regions. Que els deixebles de Crist no es desanimin davant les adversitats actuals, perquè *el testimoniatge de l'evangeli és i serà sempre un signe de contradicció*.

Meditem en el nostre cor les paraules del Senyor Jesús: «Feliços els humils, perquè posseiran la terra. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats. [...] Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies. Alegreu-vos-en i celebriu-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel» (Mt 5,5-12). Renovem, doncs, «el compromís d'indulgència i de perdó que hem adquirit, i que invoquem en el Pater Noster, en posar nosaltres mateixos la condició i la mesura de la misericòrdia que volem obtenir: "Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors" (Mt 6,12)». La violència no es venç amb la violència. Que el nostre crit de dolor vagi sempre acompanyat per la fe, l'esperança i el testimoniatge de l'amor de Déu. Expresso també el meu desig que a Occident, especialment a Europa, cessin l'hostilitat i els prejudicis contra els cristians, pel simple fet que intenten orientar la seva vida en coherència amb els valors i principis continguts en l'evangeli. Que Europa sàpiga més aviat reconciliar-se amb les seves arrels cristianes, que són fonamentals per a comprendre el paper que ha tingut, que té i que vol tenir en la història; d'aquesta manera sabrà experimentar la justícia, la concòrdia i la pau, conreant un diàleg sincer amb tots els pobles.

La llibertat religiosa, camí per a la pau

15. El món té necessitat de Déu. Té necessitat de valors ètics i espirituals, universals i compartits, i la religió pot contribuir de manera preciosa a la seva recerca, per a la construcció d'un ordre social just i pacífic, a nivell nacional i internacional.

La pau és un do de Déu i al mateix temps un projecte per realitzar, però que mai no es complirà totalment. Una societat reconciliada amb Déu està més a prop de la pau, que no és la simple absència de la guerra, ni el mer fruit del predomini militar o econòmic, ni de bon tros d'astúcies enganyoses o d'hàbils manipulacions. La pau, contràriament, és el resultat d'un procés de purificació i elevació cultural, moral i espiritual de cada per-

sona i cada poble, en el qual la dignitat humana és respectada plenament. Invito a tots els qui desitgen ser constructors de pau, i sobretot els joves, a escoltar la pròpia veu interior, per trobar en Déu referència segura per a la conquesta d'una autèntica llibertat, la força inesgotable per a orientar el món amb un esperit nou, capaç de no repetir els errors del passat. Com ho ensenya el servent de Déu Pau VI, a la saviesa i clarividència del qual es deu la institució de la Jornada Mundial de la Pau: «En primer lloc, cal donar a la pau altres armes que no siguin les destinades a matar i a exterminar la humanitat. Són necessàries, sobretot, les armes morals, que donen força i prestigi al dret internacional; primerament, la d'observar els pactes.»[18] La llibertat religiosa és una arma autèntica de la pau, amb una *missió històrica i profètica*. En efecte, ella valora i fa fructificar les qualitats i potencialitats més profundes de la persona humana, capaces de canviar i millorar el món. Ella permet alimentar l'esperança en un futur de justícia i de pau, també davant les greus injustícies i misèries materials i morals. Que tots els homes i les societats, en tots els àmbits i angles de la Terra, puguin experimentar aviat la *llibertat religiosa, camí per a la pau*.

Vaticà, 8 de desembre de 2010

(Traducció al català feta per la Conferència Episcopal Tarraconense)

Benedictus PP XVI

Quaresma 2011

Missatge del Sant Pare Benet XVI

22 de febrer de 2011

**«Pel baptisme heu estat sepultats amb crist,
i amb ell també heu ressuscitat»**

Benvolguts germans i germanes,

La Quaresma, que ens porta a la celebració de la Santa Pasqua, és per a l'Església un temps litúrgic molt valuós i important, amb vista al qual m'alegra adreçar-vos unes paraules específiques perquè el visquem amb el compromís que cal. La comunitat eclesial, assídua en la pregària i en la caritat operosa, mentre mira cap al trobament definitiu amb el seu Espòs en la Pasqua eterna, intensifica el seu camí de purificació en l'esperit, per a obtenir amb més abundància del Misteri de la redempció la vida nova en Crist Senyor (cf. Prefaci I de Quaresma).

1. Aquesta mateixa vida ja se'ns va transmetre el dia del baptisme, quan «en participar de la mort i resurrecció de Crist» va començar per a nosaltres «l'aventura joiosa i entusiasta del deixeble» (Homilia en la festa del Baptisme del Senyor, 10 de gener de 2010). Sant Pau, en les seves Cartes, insisteix repetidament en la comunió singular amb el Fill de Déu que es realitza en aquest lavacre. El fet que en la majoria dels casos el baptisme es rebi en la infantesa posa en relleu que es tracta d'un do de Déu: ningú no mereix la vida eterna amb les seves forces. La misericòrdia de Déu, que esborra el pecat i permet viure en la pròpia existència «els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (Fl 2,5), es comunica a l'home gratuïtament.

L'Apòstol dels gentils, en la Carta als Filipencs, expressa el sentit de la transformació que té lloc en participar en la mort i resurrecció de Crist, indicant la seva meta: «Així conec el Crist i la força de la seva resurrecció i puc entrar en comunió amb els seus sofriments, tot configurant-me a la seva mort, esperant d'arribar a la resurrecció d'entre els morts» (Flp 3,10-11). El baptisme, per tant, no és un ritu del passat sinó el trobament amb Crist que conforma tota l'existència del batejat, li dóna la vida divina i el crida a una conversió sincera, iniciada i sostinguda per la gràcia, que el porti a aconseguir la talla adulta de Crist.

Un nexa particular vincula el baptisme amb la Quaresma com a moment favorable per a experimentar la gràcia que salva. Els pares del concili Vaticà II van exhortar tots els pastors de l'Església a utilitzar «amb més abundància els elements baptismals propis de la litúrgia quaresmal»

(Sacrosanctum Concilium, 109). En efecte, des de sempre, l'Església associa la vetlla pasqual a la celebració del baptisme: en aquest sagrament es realitza el gran misteri pel qual l'home mor al pecat, participa de la vida nova en Jesucrist ressuscitat i rep el mateix esperit de Déu que va ressuscitar Jesús d'entre els morts (cf. Rm 8,11). Aquest do gratuït ha de ser revifat en cadascun de nosaltres, i la Quaresma ens ofereix un recorregut anàleg al catecumenat, que per als cristians de l'Església antiga, així com per als catecúmens d'avui, és una escola insubstituïble de fe i de vida cristiana: viuen realment el baptisme com un acte decisiu per a tota la seva existència.

2. Per a emprendre seriosament el camí cap a la Pasqua i preparar-nos per a celebrar la resurrecció del Senyor —la festa més joiosa i solemne de tot l'any litúrgic—, què pot haver-hi de més adequat que deixar-nos guiar per la paraula de Déu? Per això l'Església, en els textos evangèlics dels diumenges de Quaresma, ens guia a un trobament especialment intens amb el Senyor, fent-nos recórrer les etapes del camí de la iniciació cristiana: per als catecúmens, en la perspectiva de rebre el sagrament del renaixement, i per a qui està batejat, amb vista a passos nous i decisius en el seguiment de Crist i en el lliurament més ple a ell.

El primer diumenge de l'itinerari quaresmal subratlla la nostra condició d'home en aquesta terra. La batalla victoriosa contra les temptacions, que dóna inici a la missió de Jesús, és una invitació a prendre consciència de la pròpia fragilitat per a acollir la gràcia que allibera del pecat i infon nova força en Crist, camí, veritat i vida (cf. Ordo Initiationis Christianæ Adultorum, n. 25). És una crida decidida a recordar que la fe cristiana implica, seguint l'exemple de Jesús i en unió amb ell, una lluita «contra els qui dominen aquest món de tenebres» (Ef 6,12), en el qual el diable actua i no es cansa, tampoc avui, de temptar l'home que vol acostar-se al Senyor: Crist surt victoriós, per obrir també el nostre cor a l'esperança i guiar-nos per a vèncer les seduccions del mal.

L'evangeli de la transfiguració del Senyor posa davant els nostres ulls la glòria de Crist, que anticipa la resurrecció i anuncia la divinització de l'home. La comunitat cristiana pren consciència que és portada, com els apòstols Pere, Jaume i Joan, «a part, dalt d'una muntanya alta» (Mt 17,1), per acollir novament en Crist, com a fills en el Fill, el do de la gràcia de Déu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo» (v. 5). És la invitació a allunyar-se del soroll de la vida diària per a submergir-se en la presència de Déu: ell vol transmetre'ns, cada dia, una paraula que penetra en les profunditats del nostre esperit, on discerneix el bé i el mal (cf. He 4,12) i enforteix la voluntat de seguir el Senyor.

La petició de Jesús a la samaritana: «Dóna'm aigua» (Jn 4,7), que es llegeix en la litúrgia del tercer diumenge, expressa la passió de Déu per

tots els homes i vol suscitar en el nostre cor el desig del do de l'aigua que es convertirà en una «font d'on brollarà vida eterna» (v. 14): és el do de l'Esperit Sant, que fa dels cristians «autèntics adoradors» capaços de pregar al Pare «en Esperit i en veritat» (v. 23). Només aquesta aigua pot apagar la nostra set de bé, de veritat i de bellesa! Només aquesta aigua, que ens dóna el Fill, irriga els deserts de l'ànima inquieta i insatisfeta, «fins que descansi en Déu», segons les cèlebres paraules de sant Agustí.

El «diumenge del cec de naixement» presenta Crist com a llum del món. L'evangelí ens interpel·la a cadascun de nosaltres: «Creus en el Fill de l'home?» «Hi crec, Senyor» (Jn 9,35.38), afirma amb alegria el cec de naixement, donant veu a tots els creients. El miracle del guariment és el signe que Crist, junt amb la vista, vol obrir la nostra mirada interior, perquè la nostra fe sigui cada cop més profunda i puguem reconèixer en ell el nostre Salvador únic. Ell il·lumina totes les foscores de la vida i porta l'home a viure com a «fill de la llum».

Quan, el cinquè diumenge, es proclama la resurrecció de Llätzer, ens trobem davant del misteri últim de la nostra existència: «Jo sóc la resurrecció i la vida. [...] Ho creus, això?» (Jn 11,25-26). Per a la comunitat cristiana és el moment de tornar a posar amb sinceritat, junt amb Marta, tota l'esperança en Jesús de Natzaret: «Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món» (v. 27). La comunió amb Crist en aquesta vida ens prepara per a creuar la frontera de la mort, per a viure sense fi en ell. La fe en la resurrecció dels morts i l'esperança en la vida eterna obren la nostra mirada al sentit últim de la nostra existència: Déu ha creat l'home per a la resurrecció i per a la vida, i aquesta veritat dóna la dimensió autèntica i definitiva a la història dels homes, a la seva existència personal i a la seva vida social, a la cultura, a la política, a l'economia. Privat de la llum de la fe, tot l'univers acaba tancat dins un sepulcre sense futur, sense esperança.

El recorregut quaresmal troba el seu compliment en el tridu pasqual, en particular en la gran vetlla de la nit santa: en renovar les promeses baptismals reafirmem que Crist és el Senyor de la nostra vida, la vida que Déu ens va comunicar quan vam renéixer «de l'aigua i de l'Esperit Sant», i confirmem novament el nostre compromís ferm de correspondre a l'acció de la gràcia per a ser els seus deixebles.

3. El nostre submergir-nos en la mort i resurrecció de Crist mitjançant el sagrament del baptisme, ens impulsa cada dia a alliberar el nostre cor del pes de les coses materials, d'un vincle egoista amb la «terra», que ens empobreix i ens impedeix estar disponibles i oberts a Déu i al proïsme. En Crist, Déu s'ha revelat com a Amor (cf. 1Jn 4,7-10). La creu de Crist, la «paraula de la creu» manifesta el poder salvador de Déu (cf. 1Co 1,18), que es dóna per a aixecar l'home i portar-li la salvació: amor en la seva forma més

radical (cf. Enc. Deus caritas est, 12). Mitjançant les pràctiques tradicionals del dejuni, l'almoina i l'oració, expressions del compromís de conversió, la Quaresma educa a viure de manera cada cop més radical l'amor de Crist. El dejuni, que pot tenir diferents motivacions, adquireix per al cristià un significat profundament religiós: fent més pobre la nostra taula aprenem a superar l'egoisme per a viure en la lògica del do i de l'amor; suportant la privació d'alguna cosa –i no sols del superflu– aprenem a apartar la mirada del nostre «jo», per a descobrir algú al nostre costat i reconèixer Déu en els rostres de tants germans nostres. Per al cristià el dejuni no té res d'intimista, sinó que obre majorment a Déu i a les necessitats dels homes, i fa que l'amor a Déu sigui també amor al proïsme (cf. Mc 12,31).

En el nostre camí també ens trobem davant la temptació del tenir, de l'avidesa de diners, que traeix la primacia de Déu en la nostra vida. L'afany de posseir provoca violència, prevaricació i mort; per això l'Església, especialment en el temps quaresmal, recorda la pràctica de l'almoina, és a dir, la capacitat de compartir. La idolatria dels béns, en canvi, no sols allunya de l'altre, sinó que desposseeix l'home, el fa infeliç, l'enganya, el defrauda sense realitzar el que promet, perquè situa les coses materials en el lloc de Déu, única font de la vida. ¿Com es pot comprendre la bondat paternal de Déu si el cor està ple d'un mateix i dels propis projectes, amb els quals ens fem la il·lusió que podem assegurar el futur? La temptació és pensar, com el ric de la paràbola: «Tens molts béns en reserva per a molts anys [...]. Però Déu li digué: “Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida”» (Lc 12,19-20). La pràctica de l'almoina ens recorda la primacia de Déu i l'atenció envers els altres, per a redescobrir el nostre Pare bo i rebre la seva misericòrdia.

En tot el període quaresmal, l'església ens ofereix amb abundància particular la Paraula de Déu. Meditant-la i interioritzant-la per a viure-la diàriament, aprenem una forma preciosa i insubstituïble de pregària, perquè l'escolta atenta de Déu, que continua parlant al nostre cor, alimenta el camí de fe que iniciem el dia del baptisme. La pregària ens permet també adquirir una nova concepció del temps: de fet, sense la perspectiva de l'eternitat i de la transcendència, simplement marca els nostres passos cap a un horitzó que no té futur. En la pregària trobem, en canvi, temps per a Déu, per a conèixer que «les seves paraules no passaran» (cf. Mc 13,31), per entrar en l'íntima comunió amb ell que «ningú no podrà prendre'ns» (cf. Jn 16,22) i que ens obre a l'esperança que no falla, a la vida eterna.

En síntesi, l'itinerari quaresmal, en el qual se'ns invita a contemplar el Misteri de la creu, és conèixer Crist «tot configurant-me a la seva mort» (Fl 3,10), per a dur a terme una conversió profunda de la nostra vida: deixar-nos transformar per l'acció de l'Esperit Sant, com sant Pau al camí

de Damasc; orientar amb decisió la nostra existència segons la voluntat de Déu; alliberar-nos del nostre egoisme, superant l'instint de domini sobre els altres i obrint-nos a la caritat de Crist. El període quaresmal és el moment favorable per a reconèixer la nostra debilitat, acollir, amb una revisió de vida sincera, la gràcia renovadora del sagrament de la penitència i caminar amb decisió cap a Crist.

Benvolguts germans i germanes, mitjançant la trobada personal amb el nostre Redemptor i mitjançant el dejuni, l'almoina i l'oració, el camí de conversió cap a la Pasqua ens porta a redescobrir el nostre baptisme. Renovem en aquesta Quaresma l'acolliment de la gràcia que Déu ens va donar en aquest moment, perquè il·lumini i guii totes les nostres accions. Allò que el sagrament significa i realitza estem cridats a viure-ho cada dia seguint Crist de manera cada cop més generosa i autèntica. Encomanem el nostre itinerari a la Mare de Déu, que va engendrar el Verb de Déu en la fe i en la carn, per a submergir-nos com ella en la mort i resurrecció del seu Fill Jesús i obtenir la vida eterna.

Vaticà, 4 de novembre de 2010

Benedictus PP XVI

Vida Diocesana

Celebració de la festivitat de la Sagrada Família a la Unitat Pastoral de Cappont

El diumenge 2 de gener, es va celebrar la Festivitat de la Sagrada Família, patrona d'una de les esglésies de l'Unitat de Pastoral de Cappont en una Eucaristia en la que van participar tots el grups de la Unitat: Consell, Grup de Litúrgia, Catequesi, Càritas, Voluntaris d'atenció directa, Junta veïnal de

Grenyana, entitats amb seu al barri: Ajuntament, Col·lectiu Cultural Cappont, Casa d'Andalusia i fidels per pregar per les famílies de tot el món.

Van solemnitzar la celebració el Cor de la Catedral de Lleida i el Cor de la Casa d'Andalusia.

Missa del Gall Interparroquial a l'Albagés

La data del Divendres dia 24 de Desembre de 2010 quedarà gravada per sempre en la memòria dels fidels de la comunitat cristiana i de tots els veïns de l'Albagés. La raó ha estat la celebració de la Missa del Gall amb els germans de les parròquies de Casteldans i d'Artesa de Lleida.

Aquesta bonica experiència de germanor i de fe conviscuda, va

ser el resultat d'un procés iniciat pel Rector d'aquestes tres parròquies, Mn Robert Louan, quan, fa alguns mesos, a més de les dues parròquies que ja tenia encomanades, va rebre la d'Artesa de Lleida i va preveure la impossibilitat material d'assegurar les celebracions nocturnes (Missa del Gall i Vetlla Pasqual) a la tres parròquies.

Tenia, doncs, tres opcions:

1. Intentar celebrar com pogués en cada una de les 3 parròquies (opció irrealista).

2. Celebrar només en una parròquia i deixar les altres sense celebració (opció més fàcil).

3. Fer una única celebració amb la participació de tots els fidels de totes les tres parròquies (opció més difícil).

Vaig descartar la primera opció per dues raons:

- Tres misses en una mateixa nit, a més de ser un gran esforç pel Mossèn, l'obligarien a celebrar-les a corre-cuita, estant més pendent de l'horari i preocupat per arribar a temps a la parròquia següent, que per centrar-se en allò que celebraria. De manera que, espiritualment parlant, la missa no li seria profitosa ni a ell mateix ni als fidels qui hi participarien.

- L'experiència, sovint ens mostra que ve poca gent a les nostres celebracions, i encara menys a les celebracions nocturnes (15 a 20 persones). I celebracions amb tan poca gent i a vegades sense cants, resulten fredes i tristes i avorrides.

La segona opció era la més fàcil i sovint, la més escollida, però també fou descartada. I és que encara que teòricament els fidels de les altres parròquies, podrien anar a la parròquia on es celebraria la missa, sabem que segurament no ho farien per no tenir el costum de desplaçar-se, donat que cadascuna de les tres parròquies ha tingut sempre el

seu rector i les seves celebracions pròpies.

La tercera opció que vàrem escollir és la més difícil perquè demana mullar-se, i enfrontar-se a resistències i fins i tot a crítiques. Implicà moltes hores de reunions per ajudar els fidels a entendre que els temps han evolucionat, i que aquests canvis demanen adaptar-nos o inventar noves formes de viure i celebrar la nostra fe. Aquesta opció reclamà esforços per a convèncer els fidels que la trista realitat que coneixem i vivim, pot trobar un intent de solució, no tancant-nos sobre nosaltres mateixos sinó obrint-nos als altres. També exigí convèncer-se a si mateix i buscar arguments per persuadir als altres de treballar junts per a fer del projecte, una experiència joiosa i enriquidora per a tots.

A hores d'ara, i després de la primera experiència de la nit del 24 de desembre, podem dir que no ens havíem equivocat.

Voldríem destacar la gran implicació personal del Sr. Bisbe qui, des del principi va creure en aquesta nova experiència, la va recolzar i va contribuir al seu èxit, tot presidint personalment la Missa del Gall a l'Albagés. Li estem molt agraïts per la seva sensibilitat i atenció pastoral.

Volem assenyalar el que uns dies abans, durant els preparatius, una persona de la parròquia de l'Albagés va manifestar: "Mossèn, no havia preparat mai una Missa del Gall amb tanta il·lusió". Aquestes

paraules expressen un dels objectius que apuntàvem: Recuperar la il·lusió allà on s'havia perdut. Sobretot la il·lusió de ser cristià, de viure amb alegria la fe, de descobrir o redescobrir que no caminem sols, i finalment de donar vida a les nostres comunitats a través d'una experiència forta de germanor.

Per arribar a tant gran implicació de tots, vam decidir confiar les diferents tasques, així per exemple, la parròquia que rebia, (en aquest cas la de l'Albagés), s'encarregava de preparar un pìscolabis per després de la celebració. La parròquia de Castelldans preparà els cants de la celebració, i la d'Artesa de Lleida, les lectures, monicions, pregàries i la col·lecta. D'altra part, les tres parròquies prepararen conjuntament la processó d'ofrenes.

Pel que fa al desplaçament, les parròquies de Castelldans i d'Artesa de Lleida organitzaren juntes un autocar de més de 50 places. També algunes persones hi anaren en cotxes particulars.

Tot això va contribuir no només a una major implicació de tots, sinó que va contribuir a crear un bon ambient de col·laboració fraterna

entre membres de les diferents parròquies.

Excepte a les misses funerals, l'església de l'Albagés no havia acollit mai tanta gent.

El gran moviment de cristians es va fer notar al poble, a tal punt que les autoritats mateixes es van sentir invitades a implicar-se en els preparatius, i posaren gratuïtament a la disposició de la parròquia una de les sales de l'Ajuntament pel pìscolabis, la qual tot i ser gran difícilment va poder encabir totes les persones.

Volem compartir amb tothom aquesta experiència perquè creiem que aquest és un camí de futur que tots podem explorar. Va valer la pena haver escollit la tercera opció, encara que més difícil i exigent, amb l'esperança que res no podrà mai més aturar aquesta empenta.

Fins a la propera Vetlla pasqual a Artesa de Lleida!

Mn Robert Louan
*Rector de les parròquies
de l'Albagés, Castelldans
i Artesa de Lleida*

Festa de Sant Sebastià al Pont de Suert: 425 anys

Enguany, el “Pare Predicador” fou Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. El Govern de la Generalitat, l’ha declarat festa tradicional d’interès nacional. Nou segell de Correus, commemoratiu d’aquest aniversari.

El Govern de la Generalitat de Catalunya, va acordar el passat 19 d’octubre, declarar festa tradicional d’interès nacional la festivitat de Sant Sebastià del Pont de Suert i ha aprovat la seva inclusió en el Catàleg del Patrimoni Festiu de Catalunya.

Amb motiu d’aquest 425è aniversari, *Correos España* presentarà el pròxim dijous 20, dia de Sant Sebastià i a la mateixa localitat del Pont de Suert, un nou segell de correus.

La Festa de Sant Sebastià del Pont de Suert té el seu origen en la institució de la Confraria de Sant Sebastià d’aquest municipi l’any 1586. El Llibre Vell (1730) de la Confraria recull el text fundacional i els estatuts de l’entitat, on s’estableix la celebració anual de la festa, fixant-se els diferents actes que es fan: religiosos, gastronòmics i culturals. Les úniques interrupcions conegudes de la festa es van produir els anys 1937 i 1938, com a conseqüència de la Guerra Civil.

Se celebra els dies 19, 20 (festivitat del sant) i 21 de gener. La festa comença el vespre del dia 19, amb la celebració del Sagrament de la Reconciliació (Confessions), per

continuar amb la missa de la Vigília de la Solemnitat de Sant Sebastià, amb la predicació del “Pare Predicador” (enguany fou Monsenyor Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona), i cant dels goigs; acabada la celebració, té lloc el sopar, primer dels àpats rituals de què consta la festa i que tenen lloc a la seu de la Confraria (a tots els àpats d’aquests tres dies, hi ha uns 400 comensals). Els actes del dia 20, comencen amb el segon dels àpats, l’esmorzar. A continuació se celebra la missa de la Solemnitat, amb predicació i cant dels goigs, per continuar amb una processó amb la imatge del Sant pels carrers del poble. Tot seguit es fa el dinar, en el decurs del qual i seguint l’antiga tradició, s’obsequia al “Pare Predicador”, amb una perdiu cuinada, com a plat exquisit que se li presenta en una safata elegantment preparada, davant l’aplaudiment de tots els comensals. Al vespre, abans del sopar, té lloc el rosari i la veneració de la relíquia de Sant Sebastià, i a continuació, el corresponent sopar. Les activitats del dia 21 consisteixen en el tradicional esmorzar, la celebració d’una missa oferta per l’etern descans dels confreres morts al llarg de l’any i, posteriorment, el dinar, durant el qual té lloc el nomenament dels nous priors, que es faran càrrec de l’organització de la festa l’any següent. Es tracta d’una cerimònia que duen a terme els dos priors que han gestionat la Confraria i la festa durant el darrer any, els quals entreguen una safata amb una poma

vermella als confreres que seran els nous priors, que l'accepten restant així formalment nomenats. Seguidament es procedeix a l'entrega de la poma a les noves priores, esposes del priors nomenats i que participaran igualment en la responsabilitat d'organitzar la propera festa. Finalment, al vespre se celebra un sopar, el darrer dels àpats que conformen la festa i que en aquest cas, serveix de comiat i cloenda.

En el seu conjunt, els àpats reflecteixen la tradició gastronòmica ribagorçana, basada en plats abundants i consistents, en els recursos naturals del territori, i amb presència destacada del corder. La seva preparació es desenvolupa seguint estrictament la tradició culinària de la comarca.

És tradició, que les homilies de les misses dels dies 19 i 20, no les faci el rector de la parròquia, sinó

un altre mossèn o bisbe, anomenat "Pare Predicador", vingut al Pont de Suert expressament per a l'ocasió. El rector fa l'homilia del dia 21, la de la missa pels confreres difunts.

Val a dir que el darrer dissabte de gener, al Santuari de Santa Teresina de la ciutat de Lleida, se celebrà una missa de Sant Sebastià, a la que assistiren molts pontorrins i ribagorçans devots del Sant, i que per motius de distància i altres compromisos no poden participar de la festa al Pont de Suert. Tot seguit es feu un dinar de germanor. Tant a la missa com al dinar, és costum que també hi participin els nous priors triats al Pont de Suert, l'alcalde, el rector, i altres mossens fills de la comarca o que han estat rectors al Pont de Suert i parròquies de la comarca. Mn. Daniel Gómez, rector del Pont de Suert

Cicle de Nadal a l'Auditori Enric Granados

L'Auditori Municipal Enric Granados, va acollir el passat diumenge 16 de gener, a les 6 de la tarda, la Cloenda Oficial del Cicle de Nadal 2010, organitzat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

L'acte va ser presidit per l'alcalde Àngel Ros, el bisbe de la diòcesi

Joan Piris i altres autoritats i representacions.

S'inicià amb el repartint dels primers premis, accèssits i mencions honorífiques, als gairebé 140 concursants, que en les diverses categories, 9 en total, han participat en els dos Concurs de Pessebres que ha convocat.

Així l'Agrupació informa queenguany s'han superat totes les previsions pel que fa al Concurs Infantil, que amb 52 concursants de diverses escoles de la ciutat, ha doblat el nombre de concursants de la passada edició. Pel que fa al LXXXVI Concurs de Pessebres ha estat també molt nombrosa, amb un total de 82 concursants que han presentat els seus pessebres a concurs. Vint-i-set dels quals han estat inscrits a l'apartat de familiars, el de major participació, juntament amb el d'Entitats i Centres Escolars.

Reconeixements a Eduard Arbonés i Magalena Ibars

En aquest mateix acte es va fer un reconeixement a Eduard Arbonés, pels molts anys que ha muntat

el pessebre a l'Hospital Arnau de Vilanova i a Magdalena Ibars, pels seus pessebres en terracota. Tanmateix es va lliurar el títol de Mestre Pessebrista a Francisco Vidal Bleda, que ha obtingut diversos premis pels seus artístics diorames.

Cantata final

La Cloenda de l'acte la va posar l'actuació de 150 cantaires de cinc corals infantils de diversos centres escolars: CEIP Frederic Godàs, el col·legi El Carme de la Bordeta, el col·legi Claver de Raïmat i l'Escola de Música Municipal de Linyola i la Coral de l'Escola de Música Montagut. Totes elles interpretaran la cantata "Cançons per a les festes del Cicle de Nadal".

La Parròquia de Sant Ignasi de Loiola celebra els seus 34 anys d'existència

Amb el lema "ser i sentir-se comunitat cristiana 34 anys després", la Parròquia de Sant Ignasi de Loiola celebrà aquest passat diumenge, 16 de gener, la seva festa fundacional amb una missa Major, concelebrada i presidida pel seu rector P. Joan Sunyol. Tots els serveis i grups de la Parròquia varen estar representats simbòlicament a través de les llànties enceses sobre l'altar, que feien palesa la seva rica vida comunitària. En l'exhortació Pastoral, el P. Joan Sunyol, en

aquest mateix sentit, animà a fer experiència d'una comunitat de persones batejades amb l'Esperit Sant, una comunitat ignasiana, fraterna, solidaria, celebrativa, en comunió eclesial, en missió i en formació permanent.

Després del dinar festiu a l'Acadèmia Mariana, com ja és tradicional, els joves de la Parròquia ens obsequiaren amb un seguit d'actuacions. Acabà la vetllada amb un magnífic concert de la Coral dels Maristes.

Trobada interparroquial de catequistes

El passat dissabte dia 15 de gener va tenir lloc als locals de la parròquia de les Borges Blanques, una trobada de formació de catequistes d'infants i de confirmació, organitzada per les parròquies de l'Albagés, Artesa de Lleida, les Borges Blanques, Castellldans, Juneda, Puiggròs, Puigverd i Torregrossa. Assistiren 24 catequistes acompanyats, i els mossens, Martí Sandiumenge, Robert Louan i Pere Canals.

La ponència va ésser a càrrec de Mn. Josevi Forner, diaca, delegat de la pastoral vocacional del Bisbat de Lleida amb el tema: **“Com presentar la figura de Jesús als nens i adolescents”**.

S'inicià la sessió amb una pregària “Preguem amb l'Evangeli”. A continuació Mn. Josevi Forner va desenvolupar la ponència ressaltant que en les nostres catequesis havíem de presentar un Jesús viu, a qui els nens i adolescents puguin descobrir a través de les nostres actituds. Va

destacar la importància de donar-lo a conèixer mitjançant la **Paràula**, que és el que Jesús va dir de si mateix.

Després d'uns moments de descans i breu refrigeri, els catequistes d'infants i de confirmació vam continuar treballant en grups. Un cop posats en comú els plantejaments dels grups, vam acabar amb una altra pregària “ Del Catequista”.

Abans d'acabar decidírem que durant aquest curs ens tornaríem a trobar i també que organitzaríem alguna trobada interparroquial d'infants i alguna d'adolescents, per així continuar treballant, cada cop més, com a zona pastoral.

Tot plegat fou una jornada de formació i convivència molt positiva.

Donem gràcies al Senyor, i demanem que l'Esperit Sant ens guïi en la missió que se'ns ha encomanat.

Carme Castanyer

Jornada de l'Emigrant

Un any més la nostra ciutat ha viscut la Jornada de l'Emigrant, organitzada per la Delegació d'Atenció Pastoral als Immigrants de la nostra diòcesi, que dirigeix Mn. Joan Mora, des de la parròquia de la Mare de Déu del Carme amb els grups de diferents nacionalitats que formen part de la

comunitat parroquial. El programa d'actes previstos ha consistit en una celebració eucarística i un Festival folklòric a l'Auditori Municipal Enric Granados, al matí, i un Campionat de futbol, a la tarda.

A les 10 h. s'ha iniciat a l'església del Carme la **Missa solemne** presidida per Monsenyor Joan Piris,

bisbe de Lleida, i concelebrada per Mn. Joan Mora, rector, i Mn. Adrián Burca, sacerdot romanès; també hi han participat els diaques Mn. Josevi Forner i Mn. Santiago Mataix. La celebració s'ha iniciat amb una escenografia consistent en penjar a la creu els cartells al·lusius al lema de la jornada “Una sola família humana”, juntament amb altres tres que representaven la terra, les mans de Déu Pare i l'Esperit Sant. Tot el conjunt significa la Santíssima Trinitat –la família de Déu– i la família humana aplegades a la creu de la salvació. Aquests cartells els han portat uns nens i nenes de diferents països, representants de les múltiples procedències d'origen dels feligresos del Carme, simbolitzats per les banderes dels països que penjaven del mantell de l'altar.

Mn. Joan ha presentat el que era el centre de la celebració, la Jornada Mundial de l'Emigrant, fent referència a totes les persones que per diferents motius s'havien vist obligades a marxar del seu país. “Estem tots abocats pel projecte diví a formar una sola família humana”, ha precisat, i “la reunió entorn a l'altar és la font d'aquesta unitat”. També el senyor bisbe a l'homilia ha ressaltat que Déu ha volgut salvar la humanitat i ho ha fet donant el seu propi Fill. El mateix Jesús va néixer en una ciutat estrangera i de la qual va haver de fugir. Les seves paraules han estat sovint intercalades de preguntes als infants de catequesi i als feligresos que omplien totalment el temple i participaven activament

en la litúrgia. Les pregàries han estat proclamades en català, castellà, romanès, anglès i francès. Una parella de representants de Romania, Llatinoamèrica, Àfrica i Lleida han presentat les ofrenes a l'altar lluint els vestits típics dels seus països. La coral dels romanesos i el cor africà de la parròquia han solemnitzat l'eucaristia amb les cançons que interpretaven amb el corresponent acompanyament musical.

A les 11:30 ha començat el **Festival folklòric** a l'Auditori. Ha comptat amb l'assistència del Senyor Bisbe i de la Regidora de Cultura de la Paeria Sra. Montse Parra, en representació del Senyor Alcalde Àngel Ros. S'ha iniciat amb el cant “*Viva mi pàtria Bolívia*”, per ser aquest país el país amfitrió d'enguany. A continuació s'han succeït dotze actuacions representatives de diferents països i dels grups juvenils de la parròquia del Carme. S'han distingit particularment per la seva qualitat les dels romanesos ortodoxos i els romanesos catòlics, i totes per l'entusiasme amb el que ho havien preparat.

El festival ha posat punt i final amb l'elecció del país amfitrió de l'any vinent, Perú. La Regidora de Cultura ha valorat les aportacions culturals dels immigrants en aquest acte i els ha convidat a participar en els actes culturals que es viuen a la ciutat i a fer les seves aportacions culturals com a manifestació de la seva identitat i com a riquesa a compartir entre tots. En aquest sentit Mn. Joan Mora, després d'agrair

les nombroses participacions en l'organització de la jornada, especialment la dels joves, com a més esperançadora, ha proposat fer una carrossa dels col·lectius immigrants com a aportació multicultural visible en les properes Festes de Maig. Finalment ha estat el Senyor Bisbe qui ha clausurat el festival fent al·lusió al lema de la jornada "Una sola família humana", que veritablement es posava de manifest en les comunitats multiètniques i multiculturals que s'hi havien fet presents.

Hi hagut una participació entusiasta en el **campionat de futbol** que s'ha fet al camp del Pardinyes. S'han anat seleccionant els set equips de diverses nacionalitats resultant el campió l'equip Dominicà al qui se li ha entregat el trofeu de la Jornada Mundial de la Migració.

Tota la jornada s'ha caracteritzat per una comunió de cors i d'acció que era el element plàstic que reflectia les nostres comunitats. "Una sola família humana" no és només un lema, sinó una realitat viva que des del Carme es va irradiant per la nostra ciutat. La celebració de la Jornada mundial de les migracions ens ha ajudat a constatar la gran riquesa humana i espiritual de les nostres comunitats. És el fruit del treball delicat, esforçat i sistemàtic que la Delegació d'Atenció Pastoral dels Immigrants i de tants altres organismes i persones, fa amb tots i cadascun dels col·lectius, i amb totes i cadascuna de les persones, comptant sempre amb l'ajuda i la benedicció de Déu.

Mn. Joan Mora
*Coordinador de la
Pastoral de Migració*

Lliurament de premis del LXXVI Concurs de Pessebres

El bisbe de Lleida Joan Piris, acompanyat per l'alcalde Àngel Ros, el president de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes Àngel Leon i altres autoritats i representacions; van presidir el diumenge 16 de gener, a l'Auditori Municipal Enric Granados, ple de públic, la Cloenda Oficial del Cicle de Nadal 2010. L'acte s'inicià amb el lliurament dels primers premis, accèssits i mencions honorífiques, als gairebé 140 concursants, que en les diverses

categories, 9 en total, han participat en els dos Concurs de Pessebres que ha convocat l'Agrupació.

Pel que fa al LXXVI Concurs de Pessebres, aquesta entitat ha guardonat enguany entre altres als pessebres de vuit parròquies de Lleida, presentats a Concurs.

El pessebre de sant Pau de la Mariola

El Primer Premi ha estat atorgat al monumental pessebre que des

de fa quinze anys munta Virgilio del Olmo a la parròquia de Sant Pau de la Mariola. El Jurat ha valorat el conjunt del pessebre, on destaca la bona perspectiva, la seva lluminositat i els complements d'aigua, així com les diverses escenes del Naixement, amb un bon grup de figures mòbils.

El monumental pessebre de la Mercè

El Segon Premi l'ha obtingut el pessebre de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè dels pares Mercedaris. Es tracta d'un altre pessebre monumental, amb gairebé 80 m² de superfície, amb més de 500 figures. El Jurat ha valorat les seves considerables dimensions i el treball de muntatge, en el que hi ha pres part més de 40 voluntaris i col·laboradors de la parròquia encapçalats pel seu rector el P. Joaquín Millán. Destaca també en aquests pessebre la seva narració catequètica i bíblica.

El Tercer Premi el Jurat l'ha atorgat el diorama del santuari-parròquia de Santa Teresina, dels pares carmelites. Tanmateix es lliuraren quatre accèssits als pessebres de les parròquies de la Sagrada Família i Santa Teresa Jornet a Cappont, La Mare de Déu de Montserrat, Sant Llorenç i Mare de Déu del Carme.

Cal destacar també que en l'apartat de Pessebres Monumentals, va rebre el Segon Premi, el pessebre que tots els anys munta el Mestre Pessebrista Josep Figueres en el menjador de la residència Juana Jugan de les Germanetes dels Pobres

Premis del XXXVI Concurs Infantil i Juvenil

L'Agrupació de Pessebristes manifesta la seva satisfacció pel fet que enguany s'hagin superat totes les previsions. Així i pel que fa al XXXVI Concurs Infantil i Juvenil, amb els 52 concursants de diverses escoles de la ciutat que hi ha participat, ha doblat el nombre de concursants de la passada edició. Pel que fa a aquest Concurs cal destacar que el col·legi de les Dominiques de l'Anunciata van rebre la placa de la Paeria, per haver estat el col·legi que va aportar el millor conjunt de pessebres al Concurs. També els Infants de Catequesi de la parròquia de Santa Teresina van rebre el Trofeu de la Diputació pel seu conjunt de pessebres. El Premi de la Secretaria d'Acció Ciutadana de la Generalitat fou lliurat a Paula Jové, del col·legi Episcopal.

Premis del LXXXVI Concurs de Pessebres

Pel que fa al LXXXVI Concurs de Pessebres, la participació ha estat també molt nombrosa, amb un total de 82 concursants, que han presentat els seus pessebres a concurs. Vint-i-set dels quals han estat inscrits a l'apartat de familiars, el de major participació, juntament amb el d'Entitats i Centres Escolars. Destacar el Primer Premi de Diorames que fou lliurat al mestre pessebrista Albert Bertran, pel seu diorama dedicat al Taller de Natzarè.

En aquest mateix es feu un reconeixement a Eduard Arbonès Pueyo, pels 27 anys en que sense

interrupció ha muntat el pessebre en el vestíbul de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova i a l'artista Magdalena Ibars, per la seva col·laboració amb l'Agrupació amb la confecció dels seus singulars pessebres en terracota,

Finalment s'ha lliurat el títol de Mestre Pessebrista a Francisco Vidal, que ha obtingut en aquests darrers anys diversos primers premis pels seus artístics diorames presentats a Concurs. Així enguany, ha estat guardonat amb el Segon Premi pel seu diorama dedicat a l'Adoració dels Reis Mags.

Tot seguit tingueren lloc els parlaments protocol·laris, on el bisbe de Lleida Joan Piris, agrai al Jurat el seu treball i a les famílies el convidà a seguir mantenint la tradició de fer el pessebre: "...per que fent-lo, feu cultura, tradició i expresseu la vostra fe", digué.

L'acte va cloure amb l'actuació d'un centenar de cantaires, pertanyents a cinc corals infantils. Tots ells interpretaren la Cantata: "Cançons per a les festes del Cicle de Nadal".

Crònica de la pregària ecumènica

El dimecres 19 de gener vam celebrar amb senzillesa però amb esperit de festa, la Pregària Ecumènica que organitzem cada any dins de la Setmana de pregària per a la unió dels cristians. L'Església cristiana adventista del 7è dia del carrer Vallcalent ens va acollir tant als pastors, pares i preveres representants de les Esglésies cristianes que hi ha a Lleida, com els que volem viure la gràcia de la **Unitat**.

L'acte va començar amb unes paraules de benvinguda del representant de l'Església cristiana adventista del 7è dia el pastor Daniel Posse qui va demostrar joïós l'agraïment de la trobada a la seva església que recentment ha celebrat els 50 anys

en aquesta ubicació. Seguidament, van cantar un grup de joves de la mateixa església.

Presentà després la Setmana de Pregària, el pastor Juanjo Escudero de l'Església Evangèlica Ebenezer. La proclamació de la 1a lectura la fa fer l'ancià de l'Església Evangèlica Baptista, David Berenguer. A continuació un jove de l'Església evangèlica de la Bíblia oberta ens introduí i finalitzà cantant el Salm que va proclamar el pastor de la mateixa Església Ferran Jové.

Mn. Ramon Prat, representat de l'Església Catòlica i també en nom del Sr. Bisbe absent de Lleida, ens va fer una reflexió partint de les primeres comunitats al voltant dels apòstols

a Jerusalem. La Delegació de joves va participar amb un cant que vam intentar seguir tots i, a continuació el Pare Daniel Simon de l'Església Ortodoxa Rumana ens proclamà la segona lectura.

La Delegada d'Ecumenisme i diàleg interreligiós Francesca Agustí va participar amb la pregària universal i, agafats de les mans, vam resar junts el Parenostre. Amb un cant d'exaltació al que tots vam participar, es finalitzà l'acte en el que ens hi vam sentir bé, ens hi vam sentir **en Comunió**.

El lema d'aquest any "Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries" (Ac 2,42), les Esglésies de Jerusalem inviten els cristians a redescobrir els valors que sostenien la unitat de la primera comunitat cristiana de Jerusalem. Ens cal, doncs, transformar la nostra pregària i demanar a Déu que ens convertim a fi que puguem treballar activament per a la unitat i la vitalitat de l'Església estesa per tot el món.

Delegació d'Ecumenisme
i diàleg interreligiós del
Bisbat de Lleida

Un any més... Fira de la Infància Missionera

Acabem de cloure la novena edició de la **Fira de la Infància Missionera**. Tot va començar quan a la Delegació diocesana de Missions ens vam plantejar la manera de celebrar d'una forma lúdica la Jornada de la Infància Missionera amb els infants de la nostra diòcesi... La Fira ha viscut la seva evolució, fins arribar al dia 22 de gener en el que 180 infants convocats per la Delegació diocesana de Missions celebraren la festa missionera dels nens i nenes arreu del món.

Els infants pertanyien als grups de catequesi de les parròquies del Carme, S. Jaume, Pardinyes i Borges Blanques. A més a més als espais: Albatros, (col·legi Sta. Anna), El Cau (de Pardinyes), Epis (col·legi

Episcopal), St. Ignasi, S. Jaume (col·legi S. Jaume) i Dominiques, que molt atentament ens ha acollit a la seva escola.

El lema de la infància missionera d'enguany era "**amb els infants d'Oceania... seguim a Jesús**" i Oceania ha estat l'eix de tota la dinàmica.

Aquesta activitat esdevé el motiu per descobrir un continent llunyà i desconegut: saber de les seves gentes, de la seva forma de viure, de les seves riqueses i problemàtiques. I al mateix temps, ens qüestiona saber què hi fan allà els missioners i missioneres. A què es dediquen, quines són les causes que defensen; i sobretot, perquè ho fan?

Estem contents perquè hem vist infants satisfets, contents, que han pogut relacionar-se amb nens i nenes d'altres centres, que han viscut valors com la gratuïtat, el treball en equip, l'alegria, etc.

Volem agrair el treball desinteressat dels monitors, animadors i

catequistes que de manera altruïsta donen el seu temps per col·laborar en la seva educació. I especialment a l'equip de l'esplai Anunciata-Dominiques per la seva disponibilitat a acollir-nos.

Delegació diocesana de missions i OMP Lleida

Recital de poesia Mariana

El dissabte 22 de gener a l'Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia Mariana, va tenir lloc un acte Poètic a càrrec dels poetes guardonats al certamen Literari - Jocs Florals en honor aquest any de la "Mare de Déu del Castell" Patrona de la ciutat de Cullera (València).

La celebració va començar amb la Santa Missa a les 6 de la tarda que va presidir el Bisbe de Lleida Monsenyor Joan Piris Frígola, acompanyat del Director de l'Acadèmia Mariana Mossèn Antoni Agelet, el director honorari Monsenyor Salvador Gené i Mossèn Joan Murguí i Copovi desplaçat des d'Alzira (València). Les parts musicals varen ser a càrrec del petit Cor de la Catedral de Lleida, sota

la direcció del mestre de Capella Mossèn Joaquim Mesalles.

A les 19 hores, al mateix Oratori de la Patrona, ple de gom a gom, tots els 12 poetes guardonats van recitar els seus poemes que foren molt aplaudits.

La cloenda va estar a Càrrec del Petit Cor de la Catedral i orquestra que interpretaren el Poema guardonat amb la flor natural, i que ha musicat el compositor i mestre de Capella de la Catedral de Lleida, Mossèn Joaquim Mesalles.

El proper dia 5 de maig aquest acte es durà a terme al Santuari de la Mare de Déu del Castell a Cullera, amb motiu de les festes d'aquesta població.

Mari Carme Sabador

Trobada a l'IREL pel Pla de Pastoral diocesà

El passat 27 de gener, dijous, es van trobar a l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida) amb el Sr. Bisbe de Lleida, els diplomats/es, llicenciats/des, els Agents de Pastoral i els amics de l'IREL, com a laics en missió. La trobada tenia com a motiu, ara que justament es compleixen vint anys de vida de l'Institut, el compartir i dialogar obertament sobre els objectius del Pla de Pastoral Diocesà, endegat amb les cartes "Entre tots i per al bé de tothom" i "La iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar la fe".

Amb la sala d'actes plena de gom a gom acompanyaren al Sr. Bisbe el vicari general i director de l'IREL, Ramon Prat, i el vicari de pastoral, Josep Antoni Jové. A la llum del text de St. Pau sobre la unitat del cos i la diversitat dels membres el Sr. Bisbe encetà el diàleg amb la idea de caminar cap a una pastoral orgànica en la qual cada membre es plantegi "A quin òrgan estic jo cridat, tenint en compte les necessitats del cos, de l'Església Diocesana?"

Es tracta, més que mai, de poder distribuir els dons i de compartir els carismes, d'anunciar el Crist amb un estil de corresponsabilitat en la diversitat de funcions. Cal poder integrar en un conjunt més ampli, en diversos projectes interparroquials, la diversitat de serveis que cada comunitat dóna.

El Sr. Bisbe apuntà també que les unitats pastorals i la pastoral de conjunt permet involucrar més orgànicament els laics per tal de respondre, emprant millor les forces, als canvis profunds del nostre temps i a la necessitat d'anunciar l'Evangelí.

Després s'obrí un diàleg molt ric en idees i propostes en el qual va posar de manifest les diverses implicacions dels assistents en diferents responsabilitats eclesials dins la diòcesi. La sessió, que es va viure en un clima d'optimisme i d'esperança, va acabar tot passant als presents un full o butlleta de participació personal en el pla de pastoral de la diòcesi.

L'espiritualitat del voluntari a Càritas

El dilluns dia 31 de gener passat, Càritas diocesana de Lleida va organitzar una sessió de formació per als voluntaris i voluntàries del nostre bisbat. La sessió

portava per títol l'espiritualitat del voluntari de Càritas. Un conjunt de 60 persones van participar en aquesta sessió. La persona convidada per fer l'aportació va ser mossèn

Xavier Navarro Llesta, rector de la parròquia d'Alcarràs i president de la Càritas parroquial.

La convocatòria va començar a les 17.00 h. El mateix mossèn va convidar a fer uns minuts de pregària: un breu cant de la comunitat ecumènica de Taizé, la lectura del text de la segona lectura de l'eucaristia del diumenge (1Co 1,26-31), i una pregària de Charles de Foucauld sobre la pobresa evangèlica, van introduir a tots els assistents en el silenci i la pau de l'oració.

Acte seguit, i durant 30 minuts fou l'aportació de Mn. Xavier Navarro en la qual va suggerir que es pot parlar de l'espiritualitat del voluntari de Càritas, en el sentit que hi ha trets de la vida de la fe que són viscuts pel voluntari de Càritas d'una manera especial o particular. La compassió, la pobresa evangèlica, l'opció preferencial pels pobres, la gratuïtat i la justícia són els trets o els subratllats sobre els quals el po-

nent va desenvolupar la seva breu reflexió.

En acabar la part expositiva, varies persones van fer les seves aportacions, reflexions i suggeriments, durant un temps de 20 minuts.

Seguidament es feu un treball de grups, que va consistir en la lectura de 30 frases sobre la caritat que mossèn Xavier va escriure en un full, amb la intenció de compartir aquesta lectura en petits grups.

A les 18.45 h i després de donar dos avisos, la sessió va concloure a l'hora prevista.

Les sensacions i els comentaris del voluntaris han estat positius i engrescadors. Constitueix una alegria per a tots, el fet que tantes persones continuïn formant-se per viure la seva fe i el seu voluntariat donant una qualitat al servei que realitzen a les persones més necessitades.

Donem-ne gràcies a Déu!

Xavier Navarro

Donar a llum la llum

El propassat divendres 28 de gener, la Gna.Teresa Forcades, metgessa, teòloga i religiosa benedictina de Montserrat, va realitzar una interessant conferència sota el títol "Donar a llum la llum". L'acte va tenir lloc al Museu de Lleida en motiu de la inauguració de la mostra "Rostres", de Domi Mora, artista que compartí la taula amb la

conferenciant. El nombrós públic que s'hi aplegà depassà en molt les expectatives dels organitzadors.

La reflexió teològica, vessada en la corredempció, –sense la nostra implicació no hi pot haver salvació–, va resultar tan interessant, com profunda i amena. Amb la Gna. Teresa vam recórrer un llarg periple a través de la història de la salvació: des del

llibre del Gènesi, on per primera vegada va ressonar el “faci’s la llum”, fins al nostre moment actual que la reclama de cada un de nosaltres. El model és Maria, la Mare de Déu. Ella, en prendre consciència del que Déu li demanava, va voler assegurar-se que no vivia un miratge i, amb la raó, va demanar explicacions, exposant la seva pròpia situació, poblada de dubtes. Quan ella va rebre els pertinents aclariments, es va implicar des del millor de si mateixa,

i va pronunciar el seu “faci’s en mi la teva voluntat”. Connectava, així, amb el Déu creador de la llum i perllongava aquesta llum, donant-nos el Crist, llum del món.

Tal acollida i implicació ha tingut enormes ressonàncies per al bé de la humanitat. Maria, la Mare de Déu, més que ningú, ha donat a llum la Llum.

Ester Díaz S.
Carmelita Missionera

Visita del Sr. Bisbe al Centre Ginesta de Torrefarrera

Avui, 4 de febrer, Mons. Joan Piris, Bisbe de Lleida, ha estat a Torrefarrera per visitar el centre Ginesta que hi ha a la localitat, dirigit per l'Associació ASPAMIS, i que atén a disminuïts psíquics.

Ha estat acompanyat pel President i Directius de l'Associació, per la direcció del centre i l'equip de psicòlegs. També acompanyava al Sr. Bisbe el rector de la parròquia, Mossèn Joan Ramon Ezquerri.

El Sr. Bisbe ha pogut veure totes les instal·lacions, que han estat meravellosament renovades recentment. Amb molt de gust la renovació ha tingut en compte i ha remarcat els elements antics d'aquest edifici que havia estat el “Convent” de Torrefarrera, regentat, ja a finals del segle XIX per monges

de l'Ensenyança (Lestonnac) que tenien cura de l'escola de nenes de la localitat.

Fa ja uns 25 anys que l'Associació de Pares ASPAMIS va adquirir l'edifici per dedicar-lo a l'atenció als disminuïts psíquics.

En la visita, el Sr. Bisbe ha pogut saludar els treballadors del centre, especialment monitors, cadascú amb el seu grup d'usuaris. Els monitors i també els usuaris, segons la seva capacitat de comprensió, han estat molt agraïts per la visita.

Al centre hi treballen unes 90 persones, entre direcció, tècnics, monitors, cuiners, neteja i altres, en els diversos torns de treball. També són uns 90 els nois i noies acollits al centre.

El Sr. Bisbe ha pogut veure també les obres de construcció d'un

nou pavelló que augmentarà la capacitat del centre en unes 30 places.

La visita ha estat molt grata per a tots. El Sr. Bisbe ha pogut conèixer de prop aquesta institució, les persones que hi treballen, amb les seves preocupacions i projectes, i molt especialment ha pogut saludar cordialment als nois i noies que es

beneficien de les atencions que reben de monitors, tècnics, direcció.

La visita, que ha durat una hora i mitja, ha acabat amb un refrigeri, que ha servit per compartir i per agrair per part del Sr. Bisbe les atencions que ha rebut per part de tots.

Mn. Joan Ramon Ezquerra
*Rector de la parròquia
de Torrefarrera*

Presentació a la Mare de Déu del Blau dels infants batejats a la Catedral

El diumenge 6 de febrer, a les 12 del migdia, la Catedral de Lleida va acollir els nadons batejats en aquest temple durant l'any passat i altres infants, que foren presentats a la Mare de Déu del Blau, acompanyats pels padrins de bateig, el seus pares i altres familiars.

És el segon any que la Catedral convoca aquest simpàtic acte, tot commemorant la festa de la Mare de Déu del Blau, que s'escau el 2 de febrer, alhora festa de la Presentació de Jesús al Temple o Purificació de Maria i més popularment, dia de la Candelera.

La trobada s'inicia amb la celebració de la Missa presidida pel degà del capítol catedral Mn. Josep Anton Ginestà i concelebrada per Mn. Daniel Turmo, responsable de

la pastoral de la Catedral que juntament amb el diaca permanent Mn. Mateu Hidalgo, han tingut cura de la preparació d'aquesta celebració.

En l'homilia Mn. Daniel Turmo, convidà els pares dels infants a emmirallar-se en la Mare de Déu del Blau, que porta el seu fil Jesús als braços, convidant-los a tenir cura dels fills en tots els aspectes i molt especialment en la fe, com a "església domèstica que sou", digué.

Tot seguit, als peus de la Mare de Déu del Blau i presidits pel ciri Pasqual, es feu la renovació de les promeses del Baptisme i es van beneir les candeles que els infants, els seus padrins de bateig, pares i familiars, duïen en les seves mans.

Finalitzada la celebració, els infants i familiars, pujaren fins el presbiteri de l'altar major de la Cate-

dral, per a fer una pregària davant la imatge de la Mare de Déu del Blau, i presentar-li els infants sota la seva protecció. Tots els infants, un a un, van besar la seva imatge.

Col·lectiu “Blaus a Lleida

La tarda del 2 de febrer, organitzat pel col·lectiu “Blaus Lleida” o Associació Mare de Déu del Blau, es feu també a la Catedral una trobada de nenes que porten el nom de Blau, acompanyades pels seus pares i familiars. L'acte senzill però ple de simbolisme, va consistir en una ofrena de ciris i branques d'ametller florit als peus de la imatge de la Verge, en l'altar major de la Catedral de Lleida, per cloure amb una xocolatada. Les Blaus van ser rebudes pel canonge emèrit Mn. Jesús Tarragona.

Aquest col·lectiu, nascut recentment, pretén aglutinar a l'entorn d'aquesta original i lleidatana advocació mariana, a totes les nenes que porten a Lleida el nom de Blau. El 5 de juny de l'any 2010, aquest col·lectiu va organitzar la seva primera activitat per donar-se a conèixer, amb una Trobada de Blaus que tingué com escenari la Porta dels Apòstols de la Seu Vella, d'on prové la imatge. Prop d'una seixantena de nenes amb aquest nom, s'aplegaren en aquella data, procedents en la seva majoria de Lleida i comarques, però també d'altres indrets de Catalunya. Per a contactar-hi, el col·lectiu ha creat una pàgina web amb l'adreça: www.blauslleida.com

38è Festival de la Cançó Resposta: Junts construïm

El darrer cap de setmana de gener va tenir lloc el Festival de la Cançó Resposta al col·legi Maristes Montserrat de Lleida. Aquest certamen, que ja suma 38 edicions, cerca la complicitat creativa dels nois i noies entorn un tema social. Enguany, el lema que ha convocat els prop de 250 participants ha estat: Junts construïm!

Aquest lema ha cridat l'atenció de 33 grups repartits en les dues categories (primària i secundària/batxillerat). Cal destacar que alguns grups tocaven en directe la cançó

amb un resultat notable. D'altres portaven la base musical enregistrada. Tots, però, han dedicat il·lusió i creativitat per fer la lletra, la música i la posada en escena. Evidentment, això també implica temps de dedicació i assajos.

Més de cinc-centes persones van animar els participants i van omplir el teatre de gom a gom. En total 1.484 euros que es destinaran íntegrament en dos projectes de l'ONG SED: Escola per a tots i totes (Masonga-Tanzània) i Una vida millor (Mintanguera-Paraguai).

Aquesta activitat s'emmarca en l'educació en valors de l'escola. El festival és interdisciplinari i permet treballar des de l'espiritualitat dels nois i noies fins el seu compromís

social, passant pel desenvolupament de l'esperit crític i l'escenificació artística.

Són 38 anys de cançons, 38 anys de respostes.

Celebració de la Mare de Déu de Lourdes a la Catedral

El propassat diumenge, 13 de febrer, se celebrà amb gran participació la festa de la Mare de Déu de Lourdes a la Catedral de Lleida, amb el res del rosari de torxes i l'Eucaristia, presidida pel bisbe de la diòcesis Joan Piris. La Catedral s'ompli un any més de fidels vinguts de Lleida com dels diversos pobles de la diòcesi. Un any més, ha estat un motiu de retrobament, alhora que manifestació de la devoció a la Mare de Déu, recordant i revivint l'esperit de Lourdes.

Amb aquesta diada s'obre també la Campanya del malalt 2011. Abans de la missa, la delegada de la Pastoral de la Salut, la Sra. Montse Esquerda, ens recordà el missatge del Papa en torn al sentit humanit-

zador que té per la nostra societat l'acollida dels malats, fent-se ressò de la propera trobada Mundial de la Joventut a Madrid, en la que també es tindrà present aquesta realitat humana.

En finalitzar la missa, el President del l'Hospitalitat, el Sr. Ramon Reig, agrai a tots l'assistència i anuncià la propera peregrinació diocesana a Lourdes, pels dies 25, 26, 27 i 28 de juny, animant-nos a participar-hi, així com a l'Eucaristia que els dies onze de cada més l'Hospitalitat celebra amb l'agermanament de les parròquies. També feu esment del curs de formació del voluntariat que, -aquest any sobre els Sagraments- tots els dimarts s'imparteix a les 19 h a l'IREL.

Jornada de Mans Unides a l'arxiprestat "Perifèria"

L'arxiprestat "Perifèria" celebrà, el passat dissabte 12 de febrer, la Jornada de Mans Unides. Amb aquest motiu, els preveres i feligresos de les sis parròquies que el formen es reuniren, a les 7 del ves-

pre, en la parròquia Santíssim Salvador per celebrar l'Eucaristia. Mn. Joan Jové, rector de la parròquia i arxiprest de la "Perifèria", presidí la celebració que l'emmarcà en la jornada que celebràvem. També ho

feu Mn. Jesús Pelegrí que pronuncià l'homilia.

En acabar l'Eucaristia, un bon grup de persones es traslladà al Local Social del barri de Pardinyes per reflexionar sobre la fam al món. Per mitjà d'un audiovisual la Sra. Conxita López introduí aquesta reflexió, presentant algunes xifres sobre les morts que es produeixen per causa de la fam i de la manca d'aliments. Comparà la disponibilitat dels ciutadans per mobilitzar-se i protestar quan es produeixen atemptats o catàstrofes naturals, i la peresa per fer-ho davant l'escàndol de la pobresa al món. Remarcà que no hi ha cap arma, cap guerra ni cap catàstrofe natural que produeixi tantes morts com ho fa la fam i les malalties provocades per la manca d'aliments. Presentà el treball que fa Mans Unides per pal·liar aquest problema, i com a exemple es projectà un vídeo que mostrà com canvien les condicions d'un grup de nens i nenes de Benín, a través d'un projecte finançat per Mans Unides.

Mans Unides és un organisme d'Església que fa més de 50 anys que treballa per eradicar la fam al món. Cada any pot ajudar a més

gent perquè rep més donatius, i la seva tasca és coneguda i reconeguda arreu del món. L'any passat va ser guardonada amb el Premi Príncep d'Astúries i amb el Premi Bravo! Però la gran festa de Mans Unides tindrà lloc el dia en què, solemnement, es proclami la seva dissolució perquè ja no siguin necessaris els seus serveis. Aquell dia en què els governs de torn dels diferents països hagin dotat al seu país de les infraestructures necessàries per a què els seus ciutadans puguin gaudir d'una vida digna. Tanmateix, mentre arriba aquest dia tan desitjat, Mans Unides continuarà treballant, i, lògicament, complint anys de solidaritat.

La jornada finalitzà amb el Sopar de solidaritat als projectes de Mans Unides ("Sopar de la Fam"), on el grup organitzador ens oferí una llesca de pa i una poma. Aquest sopar és només un gest que visualitza l'ofrena de la nostra solidaritat.

La pròxima trobada arxiprestal tindrà lloc el diumenge 20 de març, a la parròquia de Sant Josep Obrer, del barri de Magraners, on podrem participar del recés mensual que ofereix aquesta parròquia.

Reunió de la Delegació dels MCS amb el Sr. Bisbe

El passat dilluns, 21 de febrer, ha tingut lloc a l'Acadèmia Mariana la primera trobada de la renovada Delegació de MCS de la Diòcesis de Lleida amb el Sr. Bisbe. Eren presents la pràctica totalitat dels 30 membres que formen l'equip, destacant una notable presència de joves. L'objectiu de la reunió ha estat presentar les persones que formen les quatre comissions, Full Dominical, Pàg. Web, Ràdio i Video-TV, de les que consta la Delegació, així com posar en comú el treball realitzat fins ara i els projectes en curs.

Després de l'acollida i d'una pregària, Mn. Carles Sanmartín, Delegat de MCS, dirigí unes paraules de benvinguda, alhora que presentà el marc general d'aquest projecte de millora i renovació: es tracta –digué– de donar un impuls a la comunicació, tant intraeclesial com cap a l'exterior, de tota la riquesa de vida de la nostra Església Diocesana, per fer arribar millor la Bona Notícia del Regne. Ja la pregària de l'inici de la sessió expressà aquest anhel.

“Beneït sigueu, Senyor Nostre, per la tasca que ens heu confiat: ser comunicadors dels esdeveniments de la vida de la nostra Església diocesana, de les nostres parròquies, comunitats, moviments, grups, persones... Dóna'ns, Senyor, el teu Esperit Sant perquè sapiguem veure en aquests esdeveniments, per humils que siguin, la teva presència. Que sapiguem comunicar-los amb fidelitat, transparència i encert, per tal que s'hi

reflecteixi amb claredat la única bona notícia que el món espera de veritat, la Bona Notícia del teu Regne.

Que la protecció de Maria, la nostra Mare, ens acompanyi sempre!

En nom del Pare, del Fill i del Esperit Sant.”

El Sr. Bisbe Joan Piris, després de donar les gràcies a tot l'equip per la bona disposició, que es palpava en l'ambient, dirigí unes paraules en les que reflexionà sobre la importància de la recerca de la veritat, sovint amagada darrere de les aparences, ens encoratjà a caminar en aquesta direcció. Seguidament, cada responsable de cadascuna de les comissions, –la Sra. Conxita López, de la Pàg. Web, el Sr. Francesc, de Ràdio, Mn. Daniel Gómez, del Full Dominical i la Sra. Carme Parellada, de les corresponents arxiprestals–, informaren dels respectius objectius i projectes. Cal assenyalar, com a novetat, el projecte de renovació de la Pàgina Web i el nou impuls que es vol donar als Mitjans de Ràdio i Audiovisuals-TV. Com a primícia, es va presentar el nou disseny de la pàgina, així com el recent enregistrament de l'entrevista realitzada a la Germana benedictina Teresa Forcades. Després d'un torn obert de paraules, el Sr. Bisbe digué unes paraules de cloenda. Acabà la sessió amb la recitació conjunta de “la Pregària del Comunicador”.

Carme Parellada

Trobada de Grups de Càritas

El proppassat dissabte dia 5 de març, 26 persones pertanyents als grups de les Càritas parroquials de sis pobles de la zona, amb quatre mossens, s'aplegaren per tenir una trobada conjunta de formació, al voltant de la prioritat diocesana de la Iniciació cristiana. En aquest encontre, ens acompanyà una treballadora social de Càritas Diocesana de Lleida, l'Olga Garrofé.

Després de la pregària, es presentà un muntatge audiovisual que resumia alguns punts de la segona carta pastoral del nostre bisbe Joan

Piris, i s'indicaren unes pistes per comprendre millor de què parlem quan ens referim a la iniciació cristiana.

Seguidament, es feren tres grups per dialogar i treure pistes concretes d'actuació.

Finalment acabàrem amb un petit refrigeri i amb les ganes de tornar a retrobar-nos per continuar treballant, cada cop més, com a unitat pastoral.

Carles Sanmartín

Regal de dos nous preveres per a la diòcesi de Lleida

El passat diumenge dia 6 de març, l'església Catedral de Lleida, s'omplí de gom a gom de familiars i amics dels dos diaques, Santiago Mataix nascut a València) i Jaume Melcior, originari de Lleida. Fou un gran dia per a ells i per a tots els assistents, donat que foren ordenats preveres pel nostre bisbe, Mns. Joan Piris, acompanyat per més de cent mossens i diaques, vinguts de diferents diòcesis espanyoles que participaren en la concelebració eucarística que malgrat que durà més de dues hores tingué una gran intensitat.

En l'homilia el Sr Bisbe ressaltà que és Déu qui crida per pròpia iniciativa seva, digué:

“Quan l'evangelista conta l'elecció dels dotze fa una puntualització important i diu: “va cridar els qui va voler”. Els ministeris en l'Església tenen el seu fonament en una iniciativa del Senyor. Per això, la preocupació de tots els cridats ha de ser unificar la seva vida amb la voluntat de Déu sobre ells. Com diu Jesús, no bastarà dir: “Senyor, Senyor” (Mt 7,21).”

I en un altre moment i tot adreçant-se directament als nous preveres assenyalà:

“Així, doncs, estimats Santiago i Jaume, procureu servir el poble que se us confiarà amb un amor solidari, desinteressat, humil i generós, oferint el que sou i teniu vivint amb un amor fidel, com és l'amor de Déu.

No situant-vos sobre la comunitat perdent de vista la vostra condició de germà, perquè només pot ser mestre en la comunitat aquell qui no deixa mai de ser deixeble de l'únic Mestre Jesús i du a terme el seu ministeri en comunió plena amb ell.”

(L'homilia sencera del Sr Bisbe es pot llegir al web del bisbat)

Després de les paraules del nostre Bisbe, Joan Piris, continuà el ritual de l'ordinació presbiteral, que fou seguit per tots els assistents amb gran silenci i respecte.

Arribat el moment, Mn. Jaume i Mn. Santiago, estigueren al costat del Sr. Bisbe participant ja del do rebut de ser ministres de l'eucaristia.

A la fi de la celebració el dos nous preveres s'adreçaren als fidels amb unes emotives paraules d'agraïment, a Déu i a totes les persones i institucions que els han acompanyat fins arribar fins aquí.

Tota la diòcesi de Lleida dóna gràcies a Déu pel regal d'aquests dos nous mossens.

Celebració del Dimecres de Cendra a la Catedral

El passat 9 de març, Dimecres de Cendra, el Sr. Bisbe Joan Piris va presidir a la Catedral el rés del Via Crucis i la Santa Missa amb la imposició de la Cendra, marcant d'aquesta manera el principi del Temps Quaresmal. El varen acompanyar un bon nombre de preveres, entre els qui es trobaven els recentment ordenats en la diòcesi (Mn. Jaume, Mn. Santiago i Mn. Dismas –Ruanda–) i, un any més, es va poder comptar per al Via Crucis amb la participació dels portants del Sant Crist de Sant Llorenç i la seva imatge del Sant Crist.

Durant l'homilia, el Sr. Bisbe va fer una sèrie de reflexions, que constitueixen una lliçó pastoral per a tota la diòcesi i que a continuació passo a resumir:

– “Aquest temps de Quaresma és una oportunitat per a repassar i posar-se en condicions d'agrair al Senyor la seva misericòrdia”.

– “L'Evangelí ens demana un capgirament de vida. No motivat per la nostra condició, sinó perquè Déu és molt bo. Hem de recuperar aquest convenciment: la bondat de Déu fa que nosaltres puguem sentir la necessitat de tornar a Ell”.

– “Déu ens ha estimat de tal manera, i en Jesús ens ho ha demostrat, que no tenim millor reacció que canviar de vida..., vivint com Ell espera, com Ell vol, com Ell és mereix..., i aquesta conversió que estigui motivada no especialment per la càrrega del pecat, sinó per l'experiència de la misericòrdia de Déu”.

- “Tenim un triple camí: la pregària, el dejuni i l’almoïna. Però tot és una mateixa actitud: reconèixer a Déu, sentir-se criatura i necessitar pregar, necessitar viure vinculat al Déu transcendent... I fer-ho tot, com diu Jesús, amb certa discreció... L’exhibicionisme està renyit amb l’esperit evangèlic”.

- “Aquests quaranta dies ens recorden que tot el que esperem acaba en un pacte, en una aliança, en una abraçada amorosa de Déu amb la humanitat. I amb Jesús, l’aliança definitiva. Per a nosaltres, allò de l’Aliança no és un paraula, és com la garantia que hem tornat a connectar amb el voler de Déu. Sobretot, construint sobre la Pasqua de Jesús. La Pasqua, cap a la qual ara comencem a caminar”.

El Sr. Bisbe també va aprofitar per informar a tots els feligresos que, a partir d’ara, a l’església de Sant Pere, s’exposarà el Santíssim Sagrament tots els dies, des de les nou del matí fins a les vuit del vespre de forma ininterrompuda, i va demanar als assistents que s’apunten per cobrir els torns necessaris (encara que només sigui una hora setmanal) i que escampin aquesta bona notícia entre els fidels de totes les parròquies. “L’adoració del Santíssim –va dir el Sr. Bisbe– és una manera de manifestar públicament la presència de Jesús sacramental, però també manifesta la necessitat d’una Església que prega, i prega en comunitat.”

Manuel Rodríguez Martín

Missa de record i d’acció gràcies pel P. Joan Canet, jesuïta

El propassat divendres, 11 de març, se celebrà a la Parròquia de Sant Ignasi de Lloïola una Missa d’acció de gràcies, presidida pel Bisbe de Lleida Joan Piris, i de record del P. Joan Canet, jesuïta que ens deixà el passat dia 5 de març. En l’homília, el seu Rector P. Joan Sunyol, recordà amb emoció l’entranyable bondat i paternitat

del P. Joan. “Tot ha estat culpa de l’Esperit Sant” –digué–. A la Missa, especialment sentida– a alguns dels assistents el P. Canet havia casat, batejat o donat la Primera Comunió, es respirava agraïment i estimació. Acollidor de tots, amic de tots, el seu gran anhel fou sempre portar les ànimes a Déu, ajudar a fer experiència de Déu! Gràcies, P. Canet!

Mn. Daniel Gómez nou Rector de les Borges Blanques.

El dissabte 12 de març, en la missa vespertina que presidí el Sr. Bisbe Joan Piris, es feu la presentació del nou Rector Mn. Daniel Gómez Fernández. La missa fou concelebrada pel rector entrant, Mn. Daniel, el rector sortint, Mn. Carles, el vicari Mn. Martí i un prevere amic de'n Mn. Daniel, vingut de la població de Montblanc.

A l'inici de la missa prengué la paraula el Sr. Bisbe Joan Piris, qui explicà la seva presència a l'acte remarcant que el Rector de la parròquia era ell mateix, com a pastor de la Diòcesi, i en el seu nom deixava al seu càrrec a Mn. Daniel. Es referí a la tasca dels preveres afegint que no sempre era agradable, ja que moltes vegades s'estava en soledat i, per això, encoratjà a la feligresia a ajudar-lo.

A l'hora de la lectura del Evangelí, el Sr. Bisbe beneí al nou Rector i li lliurà el llibre, enviant-lo a complir el ministeri que li havia encomanat.

Mn. Daniel a la seva homilia, després de referir-se al tema del dia corresponent al primer diumenge de quaresma, s'oferí a tots i per tot.

En finalitzar la santa Missa, un membre del Consell de Pastoral parroquial, llegí un escrit d'acomiadament al rector sortint i de benvinguda al que entrava, oferint-li la col·laboració i ajuda del Consell i de la feligresia a la que representava.

Seguidament la parròquia oferí un refrigeri als presents en el casal parroquial.

Josep Domenech

Celebració de Sant Josep a la P. de les Borges Blanques

Ales 11 del matí del dia 19 de març, dissabte, festivitat de Sant Josep, se celebrà una missa solemne en honor del Sant. Fou celebrada pel nou Rector Mn. Daniel Gómez. En l'homilia, Mn. Daniel, destacà la figura de Sant Josep en el seu procés de protegir i criar a Jesús en els sentiments d'humilitat i saviesa.

Va ressaltar, que a part de ser patró d'infininitats de noms propis,

arts i oficis, és el Patró de l'Església, del Seminari i de la Bona Mort.

Encoratjà als presents que, així com és el protector de l'Església, qualsevol de nosaltres ens hem de sentir protectors de la mateixa, començant amb la família i eixamplant el cercle a la comunitat.

La missa acabà amb una pregària pels presents i també els absents i amb un cant de joia a la Mare de Déu.

Xè aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

L'església de Sant Pere de Lleida, plena de gom a gom, ha acollit el divendres 11 de març l'Eucaristia d'Acció de Gràcies pel Xè Aniversari de la Beatificació del Beat Francesc Castelló, organitzada per la Comissió Pro Canonització.

A la celebració, hi ha assistit la germana petita del màrtir, la Maria Castelló de 99 anys, que vingué a Lleida procedent de Saragossa on resideix, acompanyada de diversos familiars. La missa fou aplicada també en sufragi de la germana gran del beat, la Teresina Castelló, que morí a Lleida el passat octubre.

El res del Rosari, dirigit per l'Hospitalitat de Lourdes, amb ocasió de la seva trobada mensual; ha precedit l'Eucaristia d'Acció de Gràcies que ha estat presidida per Mn. Jaume Melcior, ordenat a la catedral de Lleida el passat 6 de març i que havia format part de la Comissió Diocesana pro Beatificació de Francesc Castelló. Amb el neosacerdot, concelebraren el vicepostulador de la Causa de Canonització del Beat, Mn. Gerard Soler i Mn. Martí Sandiumenge, membre també de dita Comissió; el consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes, Àngel Escales; el rector de Sant Pere Mn. Jaume Mora i Mn. Josep Martí.

En la seva homilia, Mn. Jaume Melcior tot reflexionant sobre la Paraula de Déu en el primer divendres de Quaresma, digué que Jesús

ens convida a buscar el premi de la lloança: "...perquè a Déu tan sols el podem trobar des d'una actitud humil i en el silenci de la pregària. Ell vol que manifestem l'alegria de fer les coses per Amor". I en aquest sentit es preguntà: "Quin objectiu té dejunar si no ho fem per Amor". En aquest sentit, Mn. Melcior posà com exemple el martir del Beat: "Creieu que Francesc Castelló tenia ganes de morir? No!, però l'amor de Déu l'abrasava tant que va fer el que volia, prescindint de les ganes". Finalment convidà els fidels a viure la Quaresma: "...lluitant per deslliurar-nos de tot el que ens esclavitzava. El dejuni i l'abstinència pretenen ajudar a créixer el nostre esperit en fortalesa i voluntat... si som fidels en les coses petites, podrem arribar a ser fidels en les més grans, com el nostre Beat Francesc. Ell va donar la vida, el màxim que podia donar!, però si el seu esperit no hagués cuidat la fidelitat en el més petit, difícilment hagués pogut donar el pas (com ell mateix escriu) que va donar".

Volen que el beat sigui patró dels químics

Abans de cloure la celebració, el vicepostulador de la Causa Mn. Gerard Soler va informar que la Sociedade Brasileira de Química ha iniciat una campanya per a què el Beat Francesc Castelló, que era químic de professió i treballà com a tal a la fàbrica Cros de Lleida, sigui declarat pel Papa Benet XVI patró dels professionals de l'Àrea de la

Química. La campanya s'ha divulgat ja per les associacions de químics d'altres països hispanoamericans com Uruguai, Xile, Mèxic, Perú, Veneçuela i també ha arribat fins a Portugal.

Mn. Gerard presentà alhora l'edició de 40.000 noves estampes en llengua castellana, que a mena de petit tríptic inclouen les tres cartes que el Beat va escriure moments abans de morir. L'edició s'ha fet davant la freqüent demanda d'estampes i altres edicions que des d'aquests països està rebent contínuament la Comissió. Alhora, un part d'aquestes estampes seran distribuïdes en la Jornada Mundial de la Joventut que tindrà lloc a Madrid el proper agost, presidida pel papa Benet XVI.

Web: beatofranciscocastello.com

El postulant anuncia finalment que la Comissió ha posat en funcionament una pàgina web, amb l'adreça: beatofranciscocastello.com, que permet accedir a la informació actualitzada de la marxa del Procés de Canonització, a banda d'incloure tots aquells aspectes referents al testimoniatge cristià del jove màrtir: "...amb aquesta nova eina que ens posa a l'abast Internet i la Xarxa, podem donar a conèixer el nostre Beat a molta més gent i arribar a molts més indrets".

Comissió Diocesana
Pro Canonització
del Beat Francesc Castelló

Trobada de catequistes

El dissabte 5 de març al matí, va tenir lloc, a la parròquia Sant Ignasi de Loioa, el recés de catequistes de l'Arxiprestat de Gardeny i de la Delegació de Catequesi, va assistir-hi un bon grup de catequistes.

El fil conductor del recés va ser Amb Jesús sembrant el Regne de Déu. Dividit en dues parts:

Primerament es va fer una llarga estona de pregaria tot reflexionant la cita de Mc 4, 26-29 i seguint les indicacions que anava fent el pare Joan Suñol.

La segona part va ser ja més de reflexió i d'escolta amb tres punts:

– amb Jesús: viure amb contacte amb Ell de manera que els sentiments i experiències no determinin acríticament les nostres decisions i actuacions... perquè sabem i creiem que en Jesús hi ha l'amor més gran, el millor criteri i la més perfecta lucidesa

– sembrar el Regne: ho fem amb Ell i en nom de la comunitat que ens sentim enviats, portem el missatge en els nostres vasos de terrissa, fràgils, febles, insegurs, la llavor que anem plantant germina sola deixant que Jesús sigui el qui bategi "amb l'Esperit Sant" (nosaltres

només som portadors del missatge del Mestre, Mt 3, 11)

– “....el vostre treball no serà inútil”: sempre que no dubtem de la resurrecció de Jesús, que Déu proveeix (Mt. 6, 25-34) i si no perdem el contacte que Ell sempre vol tenir amb nosaltres (Lc. 15, 3-7).

Celebrem i aprofitem aquesta notícia si ens la creiem i agraïm sincerament i viurem la tasca de catequistes amb pau, llibertat i alegria.

Arxiprestat de Gardeny
Delegació de Catequesi

Crònica de la 5a Estació d'Enllaç

El passat 18 de març va tenir lloc la cinquena Estació d'Enllaç d'aquest curs, als locals parroquials de Santa Maria de Gardeny.

Com ja sabeu, l'Estació d'Enllaç és un punt de trobada per a gent jove –i no tan jove– amb inquietuds on, cada tercer divendres de mes, tots plegats podem compartir i gaudir d'una bona estona amb activitats variades, entretingudes i enriquidores.

Aquest mes tenia un rerefons vocacional, amb motiu de la celebració del Dia del Seminari aquell cap de setmana, i portava per títol: “I a tu què et mou?” Aquest va ser l'eix central de la trobada, emmarcada en la crida que Jesucrist ens fa a implicar-nos en la revolució contra les dictadures del cor, que no ens deixen ser lliures per a construir un món millor.

Diversos testimonis molt interessants ens van explicar que era el que els movia a la vida, que era allò que els feia viure de la manera com viuen el seu dia a dia: una jove

alemanya que havia trobat en l'estil de vida de la comunitat cristiana les respostes a les seves preguntes; dos mossens que van compartir com van descobrir la seva vocació i com la viuen; i un dels seminaristes de la diòcesi que ens descriví un dia qualsevol al seminari.

Conèixer la vida i les motivacions d'aquestes persones m'ha fet reflexionar sobre la importància que té que els joves ens qüestionem què és el que a nosaltres ens mou a la vida, què és el que ens impulsa a ser com som i a fer el que fem.

Tanmateix, no tot van ser testimonis en aquesta Estació d'Enllaç, també vam gaudir i participar activament de diversos balls de diferents cultures, d'escenificacions, música i molt d'humor. I tot plegat ens volia fer descobrir que cal una revolució per a canviar aquest món en què vivim, una revolució contra tot allò que ens oprimeix i ens paralitza.

Cada vegada que hi penso ho sento amb més força: cal una revolució del cor per tal que guanyi l'amor i

la felicitat en la nostra vida i en la dels que ens envolten. Perquè és a això al que Jesús ens crida en aquest món, a caminar cada dia tenint present l'amor d'un Déu que ens vol feliços i fent el bé als altres, germans nostres. Per això cal que cadascú s'impliqui i trobi quin és el seu paper en aquesta revolta popular.

Tant de bo molts joves, de totes les edats, puguin descobrir la crida que nosaltres hem sentit a l'Estació d'Enllaç: Si el que a tu et mou és el desig d'autèntica llibertat, lluitem tots junts amb Jesús per la revolució del cor que és l'inici d'un món nou!

Marta Sangüesa Amorós

L'Aplec “petit” de la Partida de Grenyana

Des de l'any passat, l'Associació de Veïns de la Partida de Grenyana i la Unitat Pastoral de Cappont, a la que pertany l'Ermita de Grenyana, ha recuperat la festa de la Mare de Déu de Març (el 25 de març se celebra l'Anunciació del Senyor).

Aquesta festa coneguda com l'Aplec “petit” era una festa important entre la gent de l'horta que per diferents motius es va perdre fins que arrel de la celebració dels 50 anys de l'entronització de la Mare de Déu a l'Ermita, es van canalitzar il·lusions i esforços fins que l'any passat es va recuperar aquesta celebració amb l'organització d'actes culturals i religiosos.

La presentació del treball “Projecte de recuperació del Molí de Cervià”, a càrrec de l'autor Xavier Esterri i de l'historiador Xavier Eritja a la Sala Nausica de l'Ateneu Popular de Ponent, i la Passejada per l'horta florida per la Sèquia de Fontanet camí de la via Molí de Cervià, van iniciar els actes el divendres 25. Aquests van cloure el diumenge 27 amb la Missa a l'ermita, en honor de la Mare de Déu de Grenyana, amb cants gregorians a càrrec de la Coral Schola Cantorum de l'Ateneu Popular de Ponent, i la veneració de la imatge de la Verge en el seu cambril.

Mary Bometon.

Unitat pastoral de Cap Pont

Quatre Entitats d'Església reben el Premi Candi Villafañe

El passat 29 de març l'Ajuntament de Lleida concedia a Càritas Diocesana, Arrels Sant Ignasi, Troballes i CIJCA el II Premi Candi Villafañe. Aquest premi és una plataforma de reconeixement i vol fer visibles aquelles intervencions

que generin una major consciència social sobre les necessitats, i la feina feta i per fer, en matèria d'igualtat d'oportunitats.

Totes quatre entitats formen part de la Xarxa d'entitats cristianes d'acció caritativa i social de la Diò-

cesi de Lleida. El projecte premiat es diu DIDO (Dispositiu D'Igualtats D'Oportunitats)

El Projecte DIDO és un Dispositiu que vol orientar, formar i ocupar a persones en situació de greu risc social per tal de millorar la seva ocupabilitat. El situem dins l'eix 5 de la subvenció perquè considerem que les línees que volem treballar pretenen promoure vies d'integració i reintegració en el mercat de treball de persones excloses i mesures adreçades al manteniment del lloc de treball dels col·lectius més vulnerables.

Per fer-ho, pretenem:

1. Incorporar persones provinents de situacions amb risc d'exclusió en un projecte que busca oferir-los-hi oportunitats reals de formació tècnico-professional i d'inserció social i laboral en condicions d'igualtat.
2. Millorar l'ocupabilitat dels destinataris mitjançant un pla de treball personalitzat i el desenvolupament de competències bàsiques, transversals i professionals.
3. Iniciar un procés de valoració i de treball de l'autoestima que condueixi a aquestes persones a conèixer les seves possibilitats personals i laborals des de la perspectiva de gènere.
4. Acompanyar en el procés de definició del projecte professional, formatiu i en la posterior inserció laboral.
5. Donar resposta a les seves necessitats amb una feina protegida, si és el cas, en una empresa d'inserció.
6. Promoure la creació d'empreses cooperatives o com autònoms i/o incorporar-se al mercat laboral ordinari.
7. Apropar als nostres destinataris a les Noves Tecnologies i Comunicació (TIC)

L'església de Sant Pere de Lleida, oberta de 9 a 20 h

Des de fa unes setmanes, la Diòcesi de Lleida ha promogut que l'església de Sant Pere, al carrer Major, 9 de Lleida, estigui oberta ininterrompudament, de les nou del matí fins a les vuit del vespre.

L'objectiu és facilitar un espai per al silenci i la pregària, durant el dia, de dilluns a diumenge, tots els dies de l'any.

Aquest servei es pot dur a terme gràcies a persones voluntàries que assegurin una presència constant al llarg del temps que l'església roman oberta.

Si estàs interessat en fer aquest servei posa't en contacte amb Mn. Joan Mora (Unitat pastoral Carme - Sant Joan - Sant Pere).